

N. ΖΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὅδος Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμῳ, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Ι. Π. Παυᾶ. — Γεωργίου Ὀνέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^η Ὀκτωβρίου τοῦ 9 ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^η παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΔΑΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Μάξιμος καὶ ἡ ὑποκόμησσα συνονοῦντο θαυμασίως.

Οὐδὲν λυσιτελέστερον τῆς παρατεταμένης διαμονῆς ἐν ἀποκέντρῳ ἐπαρχίᾳ, ὅπως διεγείρη τὴν ἰδέαν ἔρωτος.

Δὲν ἦτο ἀδύνατον ἡ κυρία δὲ Ρεβίλ νὰ μεταβάλῃ ὄνομα ἐν προσεχεῖ μέλλοντι.

Οἱ σύζυγοι Φοντερόζ εἶχον συμφιλιωθῆ. Ἡ ἐξοχὴ συνετέλεσε τὸ θαῦμα τοῦτο.

Μόνος ὁ δ' Ἐστρέλ διετέλει σκυθρωπός.

Ὁ στρατηγὸς ἐπέιραζεν αὐτὸν συχνάκις χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τον καταστήσῃ εὐθυμον.

— Τί σκέπτεσαι; Ἐχεις φυσιογνωμίαν Ὀθέλλου καὶ δὲν εἶσαι οὔτε νυμφευμένος.

Ἡ μελαγχολία σου εἶναι ἀσυγχώρητος.

Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς διε-

νοεῖτο τὴν ἐκδίκησίν του καὶ ἠγνόει πῶς νὰ ἐπιτύχῃ αὐτήν.

Ἦθελε νὰ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὴν Ἀγνὴν κεκλεισμένην μεταξὺ τεσσάρων τοίχων καὶ νὰ τὴν τιμωρήσῃ διὰ τὴν ὕβριν, ἣν ὑπέστη χάριν αὐτῆς.

Ἦτο ἐκδικητικὸς καὶ ἀνεξήτεῖ μέσον οἰονδήποτε ἱκανοποιήσεως.

Ὅσον ἀρορᾷ τὸν δ' Ἀμβαρὲς ἦν ἐξάλλος ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ἡ μαρκησία εἶχεν ἀγγείλει αὐτῷ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Καικιλίας.

Ἀνέκτα λοιπὸν τὴν περιουσίαν του.

Τὰ πάντα ἐλησμόνει ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ.

Οὐδὰμῶς συνεκινεῖτο διὰ τὴν Ζουάνναν νοσοῦσαν σοβαρῶς, οὐδὲ διὰ τὴν Καικιλίαν ἀπιδεχόμενην τὸν μετ' αὐτοῦ γάμον ἀναγκαστικῶς.

Ἡ μόνη του ἀπασχόλησις ἦν νὰ ἐμρα- νισθῇ πάλιν ἐν Παρισίοις ὁπότεν ἀπῆλθε καταστραφεῖς, νὰ διάγῃ βίον πρίγκηπος, νὰ θαμβώσῃ τοὺς φίλους του καὶ τὰς ἀρχαίας του ἐρωμένας, νὰ θριαμβεύσῃ ἐκεῖ ἐνθα ὑπὸ τῆς τύχης εἶχεν ἠττηθῆ.

Ἄ! ἐκολακεῖτο ὅτι δεξιότατα διεξήγαγε τὴν ὑπόθεσίν του.

Ἐν τούτοις ὑπῆρξεν εὐπρεπής.

Ὅτε μετὰ μεσημβρίαν ἡ Καικιλία κη- τήλθεν ἐπὶ τοῦ δώματος ἐνθα οἱ ξενιζόμε- νοι εἰς Σαιν-Ζιλδὰς ἀπελάμβανον τῆς ὡ- ραίας φθινοπωρινῆς ἡμέρας ἦλθε πρὸς αὐ- τὴν καὶ λαμβάνων εὐσεβάστως τὴν χεῖρά της ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του σιωπη- λῶς.

Ἴδου ὁ δ' Ἀμβαρὲς, ὅστις στήνει τὴν σημαίαν του ἐπὶ τῶν κατήσεών του, εἶπεν ὁ δ' Ἐστρέλ τῷ στρατηγῷ.

Ἡ Καικιλία ἔμεινε ψυχρὰ μ' ὄλην τὴν λεπτότητα τοῦ μνηστήρος αὐτῆς.

Ἡ μαρκησία δὲν εἶχεν ἀναγγείλει τὸ γεγονός εἰς τοὺς φίλους αὐτῆς. Ἐπεφυλάσ- σετο νὰ πράξῃ τοῦτο κατὰ τὸ δέεινον, ὅπερ παρεσκευάζετο μεγαλοπρεπές. Ἐν τού- τοις πάντεσι εἶχον μάθει τὰ συμβάντα. Ὑ- πάρχουσι νέα, τὰ ὁποῖα μηχανάει τις, οἰοῖται εἰσπνέω αὐτὰ μετὰ τοῦ ἀέρος.

Οὐδεὶς εἶχεν εἶπει τι καὶ ἕκαστος τὰ ἐ- γνώριζεν.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἐδέχετο τὰ συγχαρητή- ρια τῶν ἐν τῷ πύργῳ μετὰ μετριοφροσύνης.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ, ψυχρὰ καὶ σοβαρὰ ὡς πάντοτε, ἔχαιρεν εἰς ἄκρον ἐνδομύχως.

Ὁ κόμης ἦν ὁ σύζυγος ὁ ἀρμόζων τῇ θυγατρὶ αὐτῆς.

Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἦν οἰκονο- μικῶς κατεστραμμένος, ἠγνόει ὅμως τὴν βαρύτητα τῆς καταστροφῆς καὶ τὰ πραγ- ματικά αὐτῆς αἷτια.

Δεξιότατα ὁ κόμης εἶχεν ἀφηγηθῆ αὐτῇ τὸν βίον καὶ τὰς περιπετείας του ἀποκρύ- πτων ἐννοεῖται ὅτι ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ βλάβῃ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ γάμου.

— Καλὰ τὰ ἐκατάφερες, ἀγαπητέ, εἶ- πεν αὐτῷ ὁ Μάξιμος. Καὶ τότε θὰ τελευ- θῶσιν οἱ γάμοι;

— Ὅταν θελήσωσιν. Ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα. Ἄλλως τε ἡ μαρκησία φαίνεται σπεύδουσα πλειότερον ἐμοῦ.

Ἐνδομύχως ὁ δὲ Πρέλ ἦν ἐξωργισμένος.

Ἡ ἀποτύφλωσις πάντων ἐκείνων παρῶ- ξενεν αὐτόν.

Ἐμέμφετο καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν διὰ τὴν σιωπὴν του καὶ δὲν ὠμίλει.

— Ὁ ἄδης εἶναι ἐστρωμμένος κάλλι- στα, εἶπε τῇ ὑποκομήσῃ δὲ Ρεβίλ, ἥτις παρετήρησεν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Διατί μοι λέγετε τοῦτο; ἠρώτησε.

— Διὰ τίποτε, μία ἰδέα!

— Ἐχετε μυστικά ἀπὸ ἐμέ, εἶπεν αὐ- τῷ μετ' ὕψους ἐπιπλήξεως.

— Θὰ τὸ μάθετε βραδύτερον.

— Διατί ὄχι ἀμέσως;

— Εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σιωπήσω.

— Ὑψιστε Θεέ, ὑπό τινος;

Ἐκεῖνος ἀνηγέρθη καὶ μετὰ δραματικοῦ κινήματος:

— Ὑπὸ τῆς τιμῆς, ἀπήντησεν.

Ὅτως ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ διεννοεῖτο νὰ σπεύσῃ τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς της.

Ἐγίνωσκε κάλλιστα τὰς ἰδέας καὶ τοὺς λόγους τῶν φυλάκων, τῶν γέωργῶν καὶ τῶν ὑπηρετῶν αὐτῆς.

Ἡ Καικιλία ἦν πράγματι ἀντικείμενον

έποπτείας ούτως εἰπεῖν ἀστυνομικῆς, ἢ ὄλως ἡγνός.

Ὁ ἐπιμελητὴς Μαλὸ Βρικεβὲν περιερχόμενος ὀλονὲν ἐφιππος τὴν περιοχὴν ἀπασαν συνέλεγε τὰς πληροφορίας τῶν φυλάκων καὶ τῶν ἐργατικῶν τοῦ δάσους.

Οὕτως εἶχε μάθει τὰς συχνὰς συνεντεύξεις τῆς νέας αὐτοῦ κυρίας μετὰ τοῦ Κορρεντίνου καὶ εἶχε διηγηθῆ αὐτὰς τῇ μαρκησίᾳ, ἥτις ἠγνοεῖ κάλλιστα τὸν σκοπὸν τῆς τοιαύτης οἰκειότητος.

Διὰ τοῦτο πλήρης χαρᾶς ἀνήγγειλεν ἐπισήμως κατὰ τὸ δείπνον τὸν προσεχῆ γάμον τῆς θυγατρὸς τῆς Καικιλίας μετὰ τοῦ κόμητος Ροζέ δ' Ἀμβαρῆς υἱοῦ τῆς καλλιτέρας αὐτῆς φίλης.

Ὁ γάμος θὰ ἐτελεῖτο ἄνευ πομπῆς ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ πύργου.

Ἦλπιζεν ὅτι ἡ Αὐτοῦ Πανιερότης θὰ ἐδέχετο νὰ ἐνώσῃ τοὺς νέους συζύγους, οὐδαμῶς δὲ ἀμφέβαλλεν ἡ μαρκησία ὅτι ἡ ὑψηλὴ αὐτῆ προστασία θὰ συνεπήγετο ἐπὶ τῶν τέκνων αὐτῆς τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ συγκινητικὴ αὐτῆ προσφώνησις ἐχαίρειτῃσιν ὑπὸ πόσεως ἀφρώδους καμπανίτου ἐν ἀπτῶτῳ ἀγαλλιάσει.

Ἄλλ' ὅτε, λήξαντος τοῦ δείπνου, ἠθέλησαν οἱ συνδαιτυμῶνες νὰ συγχαρῶσι τῇ μελλονύμφῳ, αὐτῆ εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Εἶχεν ἀποσυρθῆ, ἡ δὲ Σωσσάνη, ἡ θαλαμηπόλος, ἀνήγγειλε κρύφα τῇ μαρκησίᾳ ὅτι ἡ κυρία αὐτῆς ἦν κακοδιάθετος καὶ ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνη.

Ἡ Καικιλία δὲ Φοντεροῦ τῇ Βέρθα Ρισάρ.

« Ἀπεφασίσθη, Βέρθα μου. Ἐκαμα τὸ δύσκολον βῆμα. Ἐδεσμεύθην. Ἡ φίλη σου συνελήφθη εἰς τὸ δίκτυον ὡς αἱ ἄλλαι.

« Ἄ! καλὴ μου φίλη! μόνη μου φίλη! Μοὶ τὸ εἶπες, ἥσο εὐτυχῆς διδομένη εἰς τὸν σύζυγόν σου, τὸν καλλίτερον τῶν ἀνδρῶν, τὸν χαριέστερον καὶ τὸν ἀξιοπρεπέστερον. Ἐγὼ εἶμαι θανασίμως τεθλιμμένη. Θέλω νὰ κλαύσω, νὰ κραυγᾶσω νὰ δῆξω τινὰ ἢ πρᾶγμα τι. Νομίζω ὅτι κατέπεσα εἰς τὸ βάθος ἀβύσσου καὶ ὅτι κατεθράυσθη.

« Διατί νὰ ὑποκύψω;

« Ἀληθῶς δὲν γνωρίζω.

« Ἡ θέλησις τῆς μητρός μου εἶναι ὡς ἡ σταγὼν τοῦ ὕδατος, ἥτις πίπτει ἐπὶ τοῦ βράχου νὰ κοιλιάνει τέλος αὐτὸν ὅσω σκληρὸς καὶ ἂν ἦται.

« Τέλος συγκατετέθη. Εἶπα ναί. Ἡ ὑπόσχεσις ἐδόθη καὶ πρέπει νὰ ἐκτελεσθῆ.

« Δὲν φαντάζεσαι τί αἰσθάνομαι.

« Σὺ δὲν ἠσθάνθησ παρόμοιον αἴσθημα. Ἡ ζωὴ σου ὑπῆρξεν εὐτυχῆς.

« Ἐγὼ αἰσθάνομαι μεγάλην ὀργὴν ἐναντίον τῆς ἐμμουτῆς, ἐναντίον τῆς μητρός μου καὶ τοῦ μνηστήρου μου, τὸν ὅποιον μισῶ.

« Σήμερον τὴν πρωῖαν ἔτι ἦτο πρὸς ἐμὲ λίαν συμπαθῆς, τοῦλάχιστον ἀδιάφορος. Ἦθελα νὰ τῷ δώσω ἓν σολδίον ὡς εἰς ἐπαίτην. Μοὶ ἐνέπνεεν οἶκτον

« Ἦδη τὸν βδελύσσομαι!

« Καὶ ὅμως τῷ ἀνήκω. Ἐδῶκα τὸν λόγον μου καὶ δὲν θὰ τὸν ἀθετήσω.

« Ἐλευθερὰ ἐνώσις! μέλλον ἀπαίσιον!

« Εὐρίσκω ἄπειρα ἐλαττώματα εἰς τὸν κόμητα, ἅτινα δὲν ἐσκέφθην ἐν ἀρχῇ.

« Τὸ βλέμμα τοῦ μοὶ φαίνεται πλαστόν. Ὑπάρχει τι τὸ ἀπεχθὲς εἰς τὴν στάσιν τοῦ καὶ φαίνεται ὑποκριτικόν.

« Ὅτε ἦλθεν ἀπόψε νὰ μοὶ ἀσπασθῆ τὴν χεῖρα μοὶ ἦλθε νὰ τὸν κτυπήσω.

« Ἐν τούτοις προσηνέχη εὐγενῶς, ἴσως δὲ εἶναι καὶ εἰλικρινῆς.

« Διατί νὰ μὴ δύναμαι νὰ τὸν πιστεύσω;

« Ἄ! φιλιτάτη μου, οὐδέποτε μνηστὴ θὰ μεταβῆ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ὕμναίου μετὰ βαθυτέρας θλίψεως καὶ πένθους ὡς τὸ ἐμόν.

« Φαντάσθητι ὅτι συνέβησαν ἐνταῦθα φρικαλέα γεγονότα, ἅτινα ἀδύνατον νὰ σοὶ γράψω ἐν μιᾷ ἐπιστολῇ. Χρειαίεται τόμος ὁλόκληρος καὶ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ τὸν γράψω.

« Πρὸκειται περὶ φόνων, περὶ κλοπῶν, περὶ ἐγκλημάτων τέλος.

« Ἀρκεῖ νὰ μάθης ὅτι οἱ δυστυχεῖς Κερανοῦδάλ ἠτιμώθησαν.

« Ἡ παραφροσύνη τῆς μητρός των, ἥτις ἐξερράγη ἐν ἑορτῇ ἐνώπιον πλήθους ἀνθρώπων κατὰ τὸ προσκύνημα τοῦ Ἐλβέν, ἐνεκα τῆς αἰφνιδίως ἀφίξεως νεαρᾶς κρεολῆς, τῆς Ζουάννας Τρελάν, θυγατρὸς τοῦ θύματος, καὶ ἐξεδέλωσεν ἡμᾶς, ἐπροξένησε μέγα σκάνδαλον.

« Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἐπὶ ποδός.

« Δὲν θὰ δυνηθῆς νὰ ἐννοήσης ἀκριβῶς τί συμβαίνει. Θὰ σοὶ τὰ εἶπω λεπτομερῶς ὅταν ἰδωθῶμεν.

« Ἐπειδὴ οἱ Κερανοῦδάλ εἶναι συγγενεῖς ἡμῶν τὸ ὄνειδος αὐτῶν ἀνταναικῶ ἐπίσης ἐφ' ἡμῶν.

« Εἶναι λίαν μυστηριώδης ἔτι ἡ φρικαλέα αὕτη ἱστορία!

« Ὁ κόμης ἔσχε τὴν λεπτότητα νὰ μὴ ἀποσύρῃ τὴν αἴτησίν του. Ἡ μήτηρ μου μοὶ παρέστησεν ὅτι τοῦτο εἶναι ἡρωϊσμός ἐκ μέρους του.

[Ἐπειτα συνέχισα].

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ ὑψηλότερος ἔσθη ἀπέναντί του, ὀρθοῦμενος ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στῆθος του, ὅμοιος πρὸς πελαγρὸν λαμβάνοντα τροφήν... ὁ τὸ μικρότερον ἔχων ἀνάστημα, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἰδὼν τόσους ἐνώπιον αὐτοῦ παρατεταγμένους καὶ σχηματίζοντας παχύτατον τεῖχος, ἔλαβεν ἔδραν καὶ ἀνήλθεν ἐπ' αὐτῆς.

Οὕτως ἐπῆλθε ταραχὴ καὶ θόρυβος μέγας — διότι οἱ Νεαπολίται θορυβοῦσι καὶ κατ' αὐτὰς ἔτι τὰς κοινοτέρας περιστάσεις.

Οἱ συνωμόται, οἵτινες ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ἀπολωλότας, διὰ φωνῶν καὶ σημείων ἐξώρκιζον τὸν Καζέρταν νὰ σώσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ κινδύνου. Αὐτὸς δέ, ὅστις ἐφαίνετο ἐξακοντίζων φλόγας, ἐνῶ πάντες οἱ ἄλλοι ἦσαν ὅμοιοι πρὸς ἀνθρακας ἐσβεσμένους, καθυσάχασεν αὐτοὺς δι' ἐνὸς βλέμματος, σημαίνοντος ὅτι ὁ νοῦς αὐτοῦ ἦτο ἀγρυπνος. Ἐν τούτοις, ὁ βασιλεὺς πλησιάζας αὐτῷ, ἐπανέλαβε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Τί φρονεῖτε, κοντόσταυλε;

— Δύνασθε νὰ ἐπιτρέψητε τὴν μονομαχίαν.

Τοῦτο ἦτο ἀληθές, ἀλλὰ πνεῦμα δικαιοσύνης δὲν ὑπηγόρευσε τὴν συμβουλήν του. Ἐπραξε τοῦτο, διότι εἶχε πεισθῆ ὅτι ἂν ἀπελείπετο αὐτοῖς ἐλπίς τις σωτηρίας, ἡ ἐλπίς αὕτη ἐνέκειτο εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ μέσου ἀφαίρεσιν τοῦ ὑπόπτου πλέον καταστάτου Τσέρρα, ὅπερ βεβαίως θὰ συνέβαινε, ἂν οὗτος ἐξηναγκαζέτο νὰ μονομαχήσῃ, διότι ἦτο ἀπὸ φύσεως δειλὸς καὶ ἀσθενὴς τὸ σῶμα, ἐνῶ ὁ ἀντίπαλός του, ὡς ἡδύνατό τις νὰ κρίνῃ τοῦλάχιστον ἐκ τῶν φαινομένων, ἦτο ρωμαλαῖος πολεμιστής.

Οὕτως ὁ Καζέρτας ἐπραττε τυχαίως κατὰ τοῦ Τσέρρα, ὅ,τι ὁ Τσέρρας δὲν κατάρθωσε νὰ πράξῃ διὰ τῆς πονηρίας κατὰ τοῦ Καζέρτα.

— Ἐσκέφθημεν, κοντόσταυλε, εἶπεν ὁ Μαμφρέδης εἰς τὸν Καζέρταν, νὰ ὑποβάλωμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, διότι ἀπὸ τῶν κρίσεων τούτων τοῦ Θεοῦ, οὐδέποτε προκύπτει τι καλόν, καὶ συχνάκις ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἐπικαλοῦνται καὶ ὄφειλε νὰ παρίσταται ἐν τῷ ἀγῶνι, δὲν παρίσταται, καὶ πρὸς βλάβην καταφανῆ τῆς δικαιοσύνης τὸ ἀδικον κατισχύει τῆς ἀφώφτητος.

— Καὶ ὅμως ἡ θρησκεία... εἶπέ τις τῶν ἱπποτῶν.

— Ἡ θρησκεία εἶναι ἱερὸν... ἀλλ' ὑπάρχει γυνή τις, καλουμένη Δεισιδαιμονία, ἡ ὅποια φέρει τὴν αὐτὴν καὶ ἡ θρησκεία περιβολήν, ἔχουσα ὅμως τὸ πρόσωπον ἀποτρόπαιον, ὅσον ὑπέρλαμπρον εἶναι τὸ τῆς πρώτης... Δυστυχῶς ὅμως ἀμφότεραι ἔχουσιν αὐτὸ κεκαλυμμένον, καὶ ὁ ὄχλος, βαρύνει, δὲν διακρίνει αὐτάς.

— Ὁ Θεός, ἀπήντησεν ὁ ἱππότης, ἐπροστάτευσε συχνάκις τὴν ἀφώφτητα ἐν ταῖς κρίσεσιν αὐτοῦ.

— Καὶ συχνάκις ὄχι... Διατί νὰ θέταμεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμῃ θαῦμα, τὸ ὅποιον ἀγνοοῦμεν ἂν ἡ ἀγία αὐτοῦ θέλησις ἀπεφάσισε;... Διατί νὰ ἐνοχλοῦμεν αὐτόν, ὅταν ὁ ἀνθρώπος δύναται νὰ ἐνεργήσῃ μόνος; Δὲν μᾶς ἔδωκε πρὸς τοῦτο τὸ λογικόν;

Ὁ ἱππότης, εἶτε ἀγνοῶν τί ν' ἀπαντήσῃ, εἶτε ἐνεκα ἄλλου λόγου, ὠπισθοχώρησε, ψιθυρίσας:

— εἶναι αἰρετικός.

Ὁ Ρινάλδος, ὅστις διὰ τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ ἤθελε νὰ γίνῃ ἡ μονομαχία, εἶχεν ἀφίση τὸν ἱππότην νὰ λέγῃ, διότι μετεχειρίζετο ἐπιχείρημα, ὅπερ ἐκεῖνος δὲν ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῆ, καὶ διότι ἂν ἐπέμενε αὐτὸς θὰ ἔδιδεν ἴσως ὑπονοίας· ἀφοῦ ὁμοῦ εἶδεν ὅτι οἱ λόγοι τοῦ ἱππότη δὲν ἤρκεσαν, ἀπεφάσισε νὰ προτείνῃ καὶ τοὺς ἰδικούς του.

— Βασιλεῦ μου, εἶπε πρὸς τὸν Μαμφρέδην, εἰζεύρετε κάλλιον παντὸς ἄλλου ὅτι δύο εἶναι αἱ περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ νόμοι τοῦ βασιλείου ἐπιτρέπουν ἐν ταῖς χώραις ὑμῶν τὴν μονομαχίαν: ἡ ἐσχάτη προδοσία καὶ ἡ διὰ δηλητηρίου ἢ ἄλλου οἰουδήποτε μέσου δολοφονία, ὡς ἐκ τούτου ἡ Ὑμετέρα Γαληνότης δὲν δύναται νὰ παραβῆ...

— Καὶ ἂν παρεβαίνομεν, κοντόσταυλε, τί θὰ ἐλέγετε;... Πρέπει νὰ γείνη ἀρχὴ μίαν φοράν. Τί! πρέπει αἱ πλάναι νὰ ὑπάρχωσιν αἰωνίως; Δὲν θὰ θέσωμεν τέρμα, δὲν θὰ θέσωμεν ὄριον εἰς τὰς μωρίας τῶν προγόνων μας; Μὴ θὰ λυπηθῆτε, ἂν κατηγοροῦντο τὰ βάρβαρα ταῦτα λείψανα δυστυχῶν χρόνων;

Ὁ Ἰωάννης Λάνσιας, ἐξάδελφος τοῦ Μαμφρέδου, ἀφωσιωμένος δ' αὐτῷ εἰλικρινῶς καὶ ἔνεκα συμφέροντος καὶ ἔνεκα ἀγάπης, ἀνέλαθε νὰ διευκολύνῃ τὸ ἔργον τοῦ Καζέρτα, προσθέσας:

— Βασιλεῦ, κρίνω καλὸν νὰ ὑπομνήσω ὑμῖν, ὅτι αἱ κρίσεις αὐταὶ ἀποτελοῦν μέγα μέρος τῶν βαρονικῶν προνομίων. Φρονῶ δὲ ὅτι ἡ παροῦσα στιγμή δὲν εἶναι κατὰλληλος διὰ μεταρρυθμίσεις, καὶ μάλιστα ὡς εἶναι αὕτη, ἡ ὁποία περισσότερον πάσης ἄλλης θὰ δώσῃ ἀφορμὰς παραπόνων, ὡς συνισταμένη εἰς ἐξωτερικὰς ἐκδηλώσεις, ὧν ἡ ἔλλειψις θὰ καθίστατο μάλλον ἐπαισθητὴ εἰς τὸ πλῆθος.

Ὁ Μαμφρέδης, ὅστις δὲν ἠλπίζε νὰ εὔρῃ τόσον μεγάλην ἀντίστασιν, ὑπέικων εἰς τὰς συμβουλὰς προσώπων, ὧν τὸ κύρος ἦτο ἀναμφισβήτητον, ὕψωσε τοὺς ὄμους καὶ εἶπεν:

— Ἡ πλάνη δυστυχῶς ἔρχεται μετὰ τῆς ταχύτητος τοῦ πόθου καὶ ἀναχωρεῖ μετὰ τῆς βραδύτητος τῆς ἐλπίδος!...

Εἶτα, στραφεὶς πρὸς τὸν Πρωτονοτάριον, εἶπεν:

— Ἐκδώσατε τὸ ἔγγραφον παραχωροῦμεν τὴν ἀδειαν.

Ὁ μέγας Πρωτονοτάριος ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Μαμφρέδην τὸ τῆς ἀδείας ἔγγραφον πρὸς ὑπογραφήν.

Ὁ βασιλεὺς ὑπογράψας ἀπέδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Πρωτονοτάριον, καὶ τότε ὁ Ἰωάννης Ἀλίζης ἀνέγνω:

— Ὑμεῖς, Μαμφρέδης Πρῶτος, ἐλέφ Θεοῦ βασιλεὺς τῆς Σικελίας κτλ. κτλ. διὰ τοῦ παρόντος, παρέχομεν εἰς τὸν κύριον Ἀνσέλμον, κόμητα τῆς Τσέρρας καὶ εἰς τὸν κύριον ἀνόνημον ἱππότην, τὸν προκαλέσαντα, ἀμοτέρους παρόντας, ἐλεύθερον καὶ ἀσφαλὲς πεδίου, πρὸς μονομαχίαν ἄχρι πρώτου αἵματος, ἐν τῇ ἡμετέρῃ χώρῃ τοῦ Βενεβέντου, ὅπως ἐν αὐτῷ

λύσωσι διὰ τῶν ὄπλων τὸ ζήτημα τῆς ἐσχάτης προδοσίας, ἐν τῷ διαστήματι καὶ ἐντὸς τῆς ἡμέρας ταύτης, ἂν μὴ τι κώλυμα κτλ. κτλ. Πρὸς πίστιν συνετάχθη τὸ παρόν, φέρον τὴν ιδιόχειρον ἡμῶν ὑπογραφήν καὶ τὴν ἡμετέραν σφραγίδα. Ἐν ἔτει σωτηρίου 1265, ἡμέρα 24, μηνὶ Ἰαννουαρίῳ.

Μαμφρέδης

Ὁ Ἀνσέλμος δὲν προσεδόκα τοιοῦτό τι. Ὅτε εἶδεν ὅτι ὁ βασιλεὺς συνεσκέπτετο μετὰ τῶν ἐκλεκτοτέρων βαρόνων, καὶ ὅτι μετὰ τούτων ἦτο καὶ ὁ κόμης Ρινάλδος, ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ θὰ ἀπερρίπτετο.

Ὡς ἐκ τούτου, ἐταράχθη μεγάλως, ὅτε ἤκουσεν ἀναγινωσκόμενον τὸ ἀνωθι ἔγγραφον. Ἐφαίνετο ὡς ἄνθρωπος ἀπολέσας τὴν μνήμην καὶ ἐσκέπτετο:

— Ὁ Ρινάλδος θὰ ἐσυμβούλευσε βεβαίως νὰ μὴ καταλιζῶσιν εἰς τοῦτο, τοῦλάχιστον ὄφειλε νὰ τὸ πράξῃ... Ἴσως δὲν θὰ ἠδυνήθη νὰ τὸ ἐμποδίσῃ... ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο πράγματι νὰ τὸ ἐμποδίσῃ;... Διατί; δὲν βλέπω τὸν λόγον... Αὕτη ἡ μονομαχία δὲν πρέπει νὰ γίνῃ καὶ δὲν θὰ γίνῃ... Ἄς ἴδωμεν, ἂν ἦναι καιρὸς νὰ θέσω ἑμαυτὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ θρόνου, καὶ ἐκεῖνον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἀγχόνης... ὄχι... τώρα εἶναι πολὺ ἀργά... τὰ γεγονότα μὲ συμπαρέσυρον... Μεθ' ὅλην μου τὴν εὐφροσύνην δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποφύγῃ τὴν μοιραίαν ἔνωσιν... ἡ ζωῆ των εἶναι σφιγτὰ συννωμένη μετὰ τῆς ἰδικῆς μου... δὲν δύναμαι δὲ νὰ κατορθώσω ὅπως πέσῃ ὁ πέλεκυς ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν συντρόφων μου χωρὶς νὰ χάσω καὶ ἐγὼ τὴν κεφαλὴν... τὴν κεφαλὴν!... Ἄ! ἔδῳ χρειάζεται πράγματι τέχνη... θάρρος, Ἀνσέλμε... ἐν τῷ ὑπερτάτῳ τούτῳ κινδύνῳ, μὴ διαψεύσης σεαυτόν... ἀκόνισε τὸν νοῦν... ἀντιμετώπισε θαρραλέως τὴν τύχην... αὕτη ἀγάπῃ τοὺς τολμηροὺς... Σκέψου δὲ ὅτι δὲν σοὶ ἀπομένει ἄλλο, ὅπως σωθῆς ἢ μόνον ἡ τόλμη...

Οὕτω ἀκριβῶς, καθ' ἃ διηγοῦνται οἱ ἀρχαῖοι θρύλοι, καὶ ὁ Γάνος ἐκεῖνος, οὗ τὸ ὄνομα κεῖται ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ παρόντος κεφαλαίου, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Καρόλου Μάγνου, ὅπως διαμελισθῆ, ὡς προδοῦς τοῦ Χριστιανικοῦ ἐν Ροκισβάλλη, ἔθη ἀπέθανεν ὁ διάσημος κόμης Ὁρλάνδος μετὰ τῶν πλείστων Παλαδίνων τῆς Γαλλίας, καὶ βλέπων ἐπικείμενον τῶν ὀλεθρον, παρεκάλεσε τὸν αὐτοκράτορα νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ μίαν χάριν, καὶ ἀφοῦ οὗτος ἀπήντησεν ὅτι, πλὴν τῆς ζωῆς, θὰ παρεχώρῃ αὐτῷ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο, ἐζήτησε νὰ διαμελισθῆ ὑπὸ τεσσάρων πρασίνων ἱππῶν· ἀλλ' ἡ ἐπινοία του δὲν ὠφέλησεν αὐτόν, ὡς δὲν ὠφέλησε καὶ τὸν Ἀνσέλμον ἡ ἰδική του, διότι, — πάντοτε κατὰ τὸν θρύλον, — ὁ Μαλαγίγης ἐπαρουσίασε διὰ μαγείας τέσσαρας δαίμονας ἐν μορφῇ πρασίνων ἱππῶν, καὶ ὁ Μαμφρέδης διὰ τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ ἤρην ἐκ τοῦ μέσου πάντα τὰ κωλύματα, ὅσα παρενέβαλλεν ὁ δυστυχῆς Τσέρρας.

— Βασιλεῦ μου... εἶπεν ὁ Ἀνσέλμος,

ἐν πλήρει ταπεινότητι, πρὸς τὸν Μαμφρέδην... δὲν ὑπάρχει περιστέρα, ὅσον ἀγνή καὶ ἂν ἦναι, τὴν ὁποίαν ἡ μοχθηρία τῶν ἄλλων νὰ μὴ δύναται νὰ συκοφαντήσῃ. Ἡ πρὸς ὑμᾶς πίστις μου εἶναι πασιγνώστος, ἀποδειχθεῖσα ἄχρι τοῦδε μυριοτρόπως, οὐδὲ φοβεῖται νὰ κηλιδώσῃ αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὁ ὁποῖος τὸ ὀλιγώτερον τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ εἰπῇ περὶ αὐτοῦ εἶναι ὅτι παρουσιάζεται ἀγνώστος ὡς κλέπτης.

— Δύναμαι ν' ἀποκαλυφθῶ, καὶ τότε τί θὰ γένῃς, Ἀνσέλμε;

— Ὁμιλῶ πρὸς τὸν βασιλέα καὶ παρακαλῶ νὰ μὴ με διακόπτουν... (ὁ Μαμφρέδης ἔνευσε πρὸς τὸν ἱππότην νὰ σιωπήσῃ)... Ὁ Θεὸς γινώσκει, ἂν δὲν θὰ ἠγωνίζομην προθύμως καθ' οἰουδήποτε ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ κατ' αὐτοῦ τούτου ἔτι, ὅπως ὑποστηρίξω τὴν πίστιν μου ταύτην διὰ τῶν ὄπλων... Ἄλλ' ἀνήκω εἰς ἐνδοξον οἰκογένειαν, ἐκ τῶν εὐγενεστέρων τοῦ βασιλείου, καὶ οἱ περὶ ἱπποτῶν νόμοι μοὶ ἀπαγορεύουν νὰ κατέλθω ἐν τῷ πεδίῳ μετ' ἀνδρός, ὁ ὁποῖος, οὐ μόνον δὲν ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι ἱππότης, ἀλλὰ κρυπτόμενος ἐν τῇ πανοπλίᾳ του παρέχει ὑπονοίας ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ φέρῃ καὶ στίγμα τι ἀτιμίας...

— Ἐγὼ ἄτιμος!... Σὺ εἶσαι ἄτιμος...

— Ἡ ἐξορίας διὰ δολοφονίαν ἢ διὰ προδοσίαν, ἢ δι' οἰουδήποτε ἄλλο ἔγκλημα, προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ νόμου.

Ὁ ἀγνώστος ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ὁ Μαμφρέδης τὸν ἀνεχαίτισε, δι' αὐστηροῦ βλέμματος. Ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησε νὰ σφίγγῃ διὰ τρεμούσης ἐκ τῆς λύσσης χεῖρὸς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του...

— Ὡς ἐκ τούτου, ἠδυνάμην εὐλόγως ν' ἀρνηθῶ, φοβούμενος μὴ, βοηθούντος τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἡ ὑπόθεσίς μου, ὡς ὑπόθεσις ἀθρότητος, εἶναι καὶ ἰδική του, φοβούμενος λέγω, μὴ ἡ κατ' αὐτοῦ νίκη μου ἤθελε με ἀτιμάσῃ περισσότερον ἢ ἡ ἥττά μου, ἂν ἠγωνίζομην κατὰ ἐντίμου ἱππότητος.

— Κόμη τῆς Τσέρρας, (ἀπήντησεν ὁ Μαμφρέδης)... μάθετε, ὅτι ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται, ὡς πράττει ὁ ἱππότης οὗτος, ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ ἡμετέρου οἴκου, δὲν δύναται νὰ ἦναι ἄτιμος, οὐδὲ ἔχει τὰ στίγματα, τὰ ὁποῖα ἀναφέρετε. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν, ὅσον καὶ σεῖς, νὰ διατηρῶνται ἀκέραιοι οἱ περὶ ἱπποτῶν νόμοι, δὲν θέλομεν νὰ μονομαχήσετε κατ' ἀνδρός, ὅστις δυνατὸν νὰ μὴ ἦναι ἱππότης.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, διέταξε τὸν Ρογῆρον νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν βωμόν. Ὅτε δὲ οὗτος προσῆλθε, προσέθετο:

— Γονυπετήσατε.

Εἶτα λαβὼν τὸ ξίφος ἀπὸ τῆς πλευρᾶς του, ἐγύμνωσεν αὐτὸ καὶ κτυπήσας δι' αὐτοῦ τρίς ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας τοῦ Ρογῆρου εἶπεν:

— Εἶσθε ἱππότης... Οἱ τρόποι σας ἀποδεικνύουσιν ἡμῖν ὅτι πρὸ πολλοῦ γινώσκετε τὰ τῶν ἱπποτῶν καθήκοντα... δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι θὰ τιμῆσετε τὸν βαθ-

μόν σας ... (και ταῦτα λέγων περιέζωσεν αὐτῷ ἰδίᾳ χειρὶ τὸ ξίφος). Οὐδὲ συγκατατιθέμεθα νὰ κατέλθετε εἰς τὸ πεδῖον, ἀνευ ἐνδόξου ἐμβλήματος. Κοντόσταυλε Ρινάλδε, εὐαρεστήθητε, πρὸς χάριν μας, νὰ παραχωρήσετε αὐτῷ τὰ σύμβολά σας. Σὺς βεβαιούμεν ὅτι αἱ χρυσαὶ ὑμῶν ταῖναι καὶ οἱ ἀργυροὶ λέοντες δὲν θὰ λυπηθῶσιν ἐπὶ τούτῳ, διότι ἂν ἐπιτρέπετο εἰς ἰδιώτην νὰ φέρῃ τὰ βασιλικά ἐμβλήματα, θὰ ἐδίδομεν αὐτῷ αὐτὸν τοῦτον τὸν ἀετὸν μας.

Ὁ κόμης τῆς Καζέρτας, λαβὼν ἀπὸ τῆς ἑδρας τοῦ τὴν ἀσπίδα, ἐνεχείρισεν αὐτὴν φιλοφρόνως εἰς τὸν Μαμφρέδην, ὅστις διηυθέτησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ νέου ἱππότη. Οὗτος, συγχινηθεὶς ἐκ τῆς μεγάλης ταύτης ἐκδηλώσεως τῆς ἀγάπης, ἠδυνήθη μόλις νὰ ψελλίσῃ :

— Εὐχαριστῶ μυριάκις, αὐθέντα μου !

— Τώρα, κόμη τῆς Τσέρρας, εἶπεν ὁ Μαμφρέδης, βλέπετε καλῶς ὅτι ἔχετε ἐνώπιόν σας ἄνδρα, τὴν μετὰ τοῦ ὁποίου μονομαχίαν δὲν δύνασθε ν' ἀρνηθῆτε, διότι καὶ ἂν ἔφερε πάσας αὐτὰς τὰς βρωμερὰς κηλίδας, τοῦ προδότου καὶ τοῦ δολοφόνου, τὰς ὁποίας τῷ ἀπεδώκατε, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱππότη, εἰς τὸ ὅποιον τὸν ἐπροχειρίσαμεν ἀπέπλυνεν αὐτὰς, ὡς ἀποπλύνῃ τὰς ἀμαρτίας τὸ ἅγιον βάπτισμα.

Ὁ ποντικὸς ἐμπλέχθηκε μέσα ἔς κακαὶς γάτας, ὡς εἶπεν ὁ Δάντης. Ὁ κόμης τῆς Τσέρρας, ὅσῳ περισσότερον προσεπάθει ν' ἀπαλλαγῇ τῆς περιπλοκῆς, τόσῳ περισσότερον περιπλέκετο, καὶ ἀνὰ πᾶν βῆμα ἐκλείετο αὐτῷ καὶ μία διέξοδος. Ἐν τούτοις, δὲν ἀπεφάσιζε καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς ἀποπειράς του. Φρονῶν ὅτι ἐν τῇ διαγωγῇ ἐκείνῃ τοῦ ἱππότη κρυπτομένου, ἐνυπῆρχε μέγα τι μυστήριον, τὸ ὅποιον, ἂν ἀπεκαλύπτετο, ἠδύνατο ἴσως νὰ καταστήσῃ ἀδύνατον τὴν μονομαχίαν, εἰς νέαν πονηρίαν κατέφυγεν, εἰπὼν :

— Ἄν μὴ ἀπατώμαι, βασιλεῦ μου, κατὰ τοὺς περὶ ἱπποτῶν νόμους ἢ ἐκλογῆ τῶν ὄπλων ἀνήκει εἰς ἐμέ.

— Ἐχετε δίκαιον, ἐκλέξατε.

— Ἀφοῦ ἀπόκειται εἰς ἐμέ νὰ ἐκλέξω, ἰδοὺ ὁ καταλόγος τῶν ὄπλων : δύο ἀμφίστομοι μάχαιραι τῆς Γενεύης, μετὰ λεπίδος δύο σπιθαμῶν, ἀσπίς δερματίνη, μανδύας μάλλινος, ἀπλοῦν κράνος εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ στέφανος ἐξ ἀνθέων.

Πολλοὶ ἐξεπλάγησαν, ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ ταύτῃ προτάσει τοῦ Τσέρρα, θεωρήσαντες αὐτὴν ὡς ἀπόδειξιν γενναιότητος. Ἄλλοι, εἰς τούτους δὲ συγκατεριθμεῖτο καὶ ὁ Μαμφρέδης, συνετώτεροι, ἐξέλαβον αὐτὴν ὡς ἐπιπόνημα δειλίας, ἐνοήσαντες ὅτι ἦτο πρόφασις πρὸς ματαίωσιν τοῦ ἀγῶνος.

— Ἡμεῖς, ὡς ἀγωνάρχης... εἶπεν ὁ βασιλεὺς, μικρὸν τι τεταραγμένος... δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τοιαῦτα ἀήθη εἰς τοὺς ἱππότητας ὄπλα.

— Καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἀποπλύνω τὸ προσφθὲν μοι αἰσχρὸς τῆς ὑπονοίας δι' ἄλλου τρόπου.

— Δὲν εἰξεύρομεν, κύριε κόμη, ποτὸν εἶναι μεγαλείτερον αἰσχρὸς, νὰ δώσῃ τις διὰ τῆς διαγωγῆς του ἀφορμὴν εἰς ὑπονοίας περὶ προδοσίας, ἢ ἡ προφανὴς ἀποδείξεις ὅτι φεύγει τὸν ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ τὸν ἐξυγνήσῃ τὸ πρῶτον εἶναι ἀβέβαιον, τὸ δεύτερον εἶναι βεβαιοτάτον.

— Ἡ ἐκλογὴ τῶν ὄπλων ἄς μὴ κωλύσῃ τὴν Ὑμετέραν Γαληνότητα ἀπὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς περὶ τοῦ ἀγῶνος ἀποφάσεώς της... εἶπεν ὁ ἀνώνομος ἱππότης... διότι δύναμαι ν' ἀγωνισθῶ ἀγνωστος καὶ κατὰ τὸν τρόπον, τὸν ὁποῖον ἐπρότεινεν ὁ ἀντίπαλος.

— Καὶ πῶς ;... ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς,

— Καλύπτων τὸ πρόσωπον διὰ μεταξωτοῦ μαύρου ὑφάσματος, ὁμοίου πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπέκρυπτε τὸ πρόσωπον τοῦ κόμητος Ἀνσέλμου, ὅτε μὲ ὠδήγησεν εἰς μίαν τῶν εἰρκτῶν τῆς Νεαπόλεως ὅπως μὲ κάμῃ νὰ γνωρίσω τὸν πατέρα μου.

Ὁ Ρινάλδος, ὅστις ἠκροῶτο προσεκτικώτατα τῆς συζητήσεως ταύτης, ἔγνω τίς ἦτο ὁ ἀγνωστος ἱππότης καὶ ἤρξατο νὰ σκέπτηται περὶ τῆς ἰσχύος τῆς εἰμαρμένης, ἥτις ἐξηνάγκασεν αὐτὸν νὰ παραδώσῃ προθύμως τὰ σύμβολά του εἰς ἄνδρα, περὶ τοῦ ὁποίου πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχεν ἐπισήμως ὀρκισθῆ ὅτι οὐδέποτε θὰ ἔφερον αὐτά.

Ἐγὼ ἐπίσης αὐτὸν καὶ ὁ Ἀνσέλμος καὶ δὲν εὔρε καλλίτερον μέσον ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν του, ἢ κραυγάζας :

— Ἔστω, ἄς γίνῃ κατὰ τὴν θέλησίν σας. Μονομαχῶ καὶ διὰ τῶν εἰς τοὺς ἱππότητας συνήθων ὄπλων.

— Κοντόσταυλε, εἶπε τότε ὁ Μαμφρέδης, καὶ τοῦ βασιλεῖος μέριμναι δὲν ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν νὰ παρασταθῶμεν εἰς τὴν μονομαχίαν ταύτην. Ὅθεν ἀναθέτομεν ὑμῖν τὸ μέρος τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ ἀγωνάρχου καὶ διατάσσομεν ρητῶς νὰ ὑπακούωσιν ὑμῖν ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιλογίας, ὡσανεὶ ἦσθε ἡμεῖς αὐτοί. Μὴ λησμονῆτε ὅτι ἐπιτρέψκαμεν τὴν μονομαχίαν ἄχρι τοῦ πρώτου αἵματος. Λάβετε ἀρκοῦσαν φρουράν, ὅπως καταστείτετε πάντας ὅσοι ἤθελον τυχὸν νὰ δράμωσιν εἰς βοήθειαν τινὸς τῶν μονομαχοῦντων. Ἄν δέ τις ἐπιμένῃ, φονεύσατέ τον, καὶ θὰ ἦναι καλῶς φονευμένος. Λάβετε πάντα τὰ κατάλληλα μέτρα, ὅπως περιφρουρήσετε τὴν τιμὴν σας καὶ τὴν τιμὴν μου. Φροντίσατε νὰ μὴ διαταραχθῇ ἡ τάξις, μὴ λησμονῆτε δέ, ὅτι συχνάκις οἱ τοιοῦτοι τῆς τιμῆς ἀγῶνες κατέληξαν εἰς ἐπισιχόντους δολοφονίας. Ὑμᾶς δέ, Ἰορδάνι τῆς Ἀγκιλῶνος, καθιστῶ μάρτυρα τοῦ ἀγῶνιστοῦ ἱππότη, καὶ ὑμᾶς, Βενιγκάζα, τοῦ Ἀνσέλμου. Ἐκπληρώσατε τὰ καθήκοντά σας, ὡς ἄνδρες οἱ ἱππῶται. Κόμη Λάνσια, ἀκολουθήσατέ μας. Κοντόσταυλε, περιμένομεν ἐν τοῖς ἀνακτόροις νὰ μάθωμεν τὴν ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος.

Τοὺς λόγους τούτους εἰπὼν ὁ Μαμφρέδης, ἀπεχαιρέτισε διὰ τοῦ νεύματος φιλοφρόνως τοὺς βαρόνους καὶ ἀπῆλθε μετὰ τοῦ κόμητος Λάνσια διὰ τινος τῶν θυρῶν τῆς αἰθούσης.

— Ρινάλδε, εἶπε τότε ὁ κόμης τῆς Τσέρρας, πλησιάζας αὐτῷ, ὅτε ἀπῆρχοντο εἰς τὸ ἐκτὸς τῶν τειχῶν τοῦ Βενεβέντου πεδῖον. Ρινάλδε, εἶδετε μετὰ πόσης σταθερότητος σὰς ἔσωσα τὴν ζωὴν. Ἡ δικαιοσύνη τώρα ἀπαιτεῖ νὰ πράξετε καὶ σεῖς κατὰ τί, ὅπως σώσετε τὴν ἰδικήν μου.

— Ἐσκεπτόμην ἀκριβῶς περὶ τούτου, Ἀνσέλμε... καὶ ἔσο ἡσυχος.

— Ἄλλ' εἰπέτε μοι τίνι τρόπῳ, αὐθέντα... διότι εἶναι τώρα εἰς τὸ χέρι μου νὰ σὰς καταστρέψω ὅλους.

— Καὶ σὲ αὐτὸν μὲ ἡμᾶς.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι... Ἄλλὰ τί λέγει ἡ παροιμία ; «Θάνατος μὲ πολλοὺς θάνατος δὲν λογιέται». Καὶ ἔπειτα ποῖος ἠξεύρει τί ἡμπορεῖ νὰ συμβῇ... «Ἡ νύχτα κάνει πῖσκοπο κ' ἡ αὐγὴ μητροπολίτη».

— Ὅμιλεῖς ὀρθότατα, Ἀνσέλμε. Τώρα δὲν πρέπει νὰ φοβῆσαι διὰ τίποτε. Ἐχε θάρρος. Ἀπόκρουσε τὰ πρῶτα κτυπήματα. Καὶ τοῦτο εἰμπορεῖς εὐκόλως νὰ τὸ πράξῃς, διότι ἔχεις καλὴν πανοπλίαν. Ἐγὼ τότε θὰ κάμω νὰ γίνῃ ταραχὴ, καὶ μέσα εἰς τὴν ταραχὴν αὐτὴν θὰ φονεῦθῃ ὁ ἀντίπαλός σου, ὁ ὁποῖος, ἂν δὲν ἀπατώμαι, πρέπει νὰ ἦναι...

— Ὁ υἱὸς τῆς συζύγου σας... εἶναι βέβαιον.

— Ἔστω... καὶ σεῖς φεύγετε.

— Ἄλλὰ ποῖος μὲ βεβαιώνει ὅτι θὰ τὸ πράξετε ;

— Πῶς δύναμαι νὰ σὲ βεβαιώσω, Ἀνσέλμε ; Ἐγὼ δὲν ἐδημιούργησα αὐτοὺς τοὺς καιροὺς, κατὰ τοὺς ὁποίους ἄνθρωποι ἀνευ πίστεως εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ ἐμπιστευθῶνται εἰς τὴν ἀμοιβαίαν πίστιν.

Καὶ θὰ ἐξηκολούθουν ἐπὶ πολὺ ἴσως λαλοῦντες, ἀλλ' εἶχον ἤδη φθάσῃ εἰς τὸ πεδῖον.

Ὁ Ρινάλδος τότε, προσκαλέσας ἰδιαιτέρως τὸν ἀποσπασματάρχη, διέταξεν αὐτὸν νὰ τοποθετήσῃ τοὺς στρατιώτας ἐν σχήματι τετραγώνου νὰ μὴ ἐπιτρέψωσιν εἰς οὐδένα νὰ διέλθῃ τὴν στρατιωτικὴν γραμμὴν, πρὶν ἢ ὁ εἰς τῶν ἀντιπάλων ἀποθάνῃ ἢ καταβληθῇ, καὶ ἂν τις ἤθελεν ἀποπειραθῆ τοῦτο νὰ τὸν φονεύσωσιν ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου ἐνδοιασμοῦ... προσέθεσε ὅτι ταῦτα πάντα εἶδει νὰ ἐκτελεσθῶσι κατὰ γράμμα, ἐπὶ ποιῆ θανάτου.

Εἶτα, πλησιάζας πρὸς τὸν γέροντα συνωμότην, οὗτινος οἱ χρόνοι ἀπέκρυψαν ἡμῖν τὸ ὄνομα, εἶπεν αὐτῷ ; ὅτι, ἂν ὁ ἀγνωστος ἱππότης ἐφόνευεν ἢ ἐτραυματίζεν, ὡς ἐφαίνετο βέβαιον, τὸν κόμητα Ἀνσέλμον, αὐτὸς μετὰ τῶν τολμηροτέρων ὤφειλον νὰ διασπάσωσιν ἀμέσως τὰς γραμμὰς τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες οὐδέμιν θὰ ἐποίουν ἀντίστασιν, καὶ νὰ προσπαθήσωσι παντὶ σθένει νὰ φονεύσωσι καὶ ἐκεῖνον.

Ὁ ἱππότης ἀκούσας τὴν διαταγὴν ταύτην, ἀπήντησεν :

— Ἐχει καλῶς... Μοὶ ἀρέσκει πολὺ... Οὗτος εἶναι ὁ κανὼν... Μὴ ἀμφιβάλλετε ὅτι ἡ διαταγὴ ὑμῶν θὰ ἐκτελεσθῇ.

Ἐν τούτοις, οἱ μάρτυρες, ἀφιπεύσαντες κατὰ τὴν συνθήειάν των, ἤρχισαν νὰ

ἐπιθεωρῶσιν ἕκαστος τὸν μαχητὴν του, ὅπως ἴδωσιν ἂν ἦτο ὠπλισμένος ἐντελῶς, ἂν ὁ θώραξ ἦτο καλῶς ἐμπεπορημένος καὶ ἡ πανοπλία ἰσχυρὰ καθ' ἅπαντα αὐτῆς τὰ μέρη. Εἶτα ὁ μάρτυς τοῦ Ἀνσέλμου, πλησιάζας τὸν ἀγνωστον ἱππότην, ἐξήτασεν ἰδίᾳ χειρὶ, μὴ ὑπὸ τὰς ἐκ μετᾶξης ταινίας, δι' ὧν ἐδένετο ἡ κόρυς ἐπὶ τοῦ περιλαιμίου, ὑπῆρχε χαλκός, σίδηρος, ἢ ἄλλο τι μέταλλον.

Αὐτὸ τοῦτο ἔπραξε καὶ ὁ κόμης τῆς Ἀγγαλῶνος πρὸς τὸν Ἀνσέλμον. Ἄλλ' ἀμφοτέροι ἐπέισθησαν, ὅτι οὐδεὶς ὑπεκρύπτειτο δόλος.

Μετὰ τοῦτο, οἱ δύο ἀντίπαλοι ἀντήλλαξαν τὰ ξίφη των, διότι ἡ συνήθεια ἀπῆτει ὁ εἰς νὰ μονομαχήσῃ ἔχων τὸ ξίφος τοῦ ἐτέρου, ἀμφοτέρα δὲ τὰ ξίφη ἐδουκίμασθησαν ὑπὸ τῶν μαρτύρων, ὅπως ἀποκλεισθῇ πᾶσα ὑπόνοια, ὅτι κατὰ τὴν κατασκευὴν αὐτῶν εἶχεν ἐμφιλοχωρήσῃ δόλος, ἢ εἶχε γίνῃ χρῆσις ἀκαταλλήλου ὑλικοῦ.

Δὲν ἐμέτρησαν δὲ τὸ μήκος αὐτῶν, διότι τὸ τοῦ Ἀνσέλμου ἦτο βραχύτερον, καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐξουδετέρου τὸ πλεονέκτημα, ὅπερ εἶχεν ὁ Ρογήρος ὡν ὑψηλότερος.

Κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους, ἀλλαι ἐξετάσεις δὲν ἐγίνοντο. Βραδύτερον, ὅτε τὰ ἦθη μετεβλήθησαν καὶ αἱ ψυχαὶ διεφθάρησαν, ὑπερίσχυεν ἡ συνήθεια νὰ φέρῃ ὁ προκαλούμενος ἀμυντικὰ καὶ ἐπιθετικὰ ὅπλα δι' ἑαυτὸν καὶ τὸν ἀντίπαλόν του.

Τότε δὲ κατ' ἀνάγκην μέγα μέρος τῆς ἡμέρας κατηναλίσκετο εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ὀπλων, διότι ἐν τῇ πανοπλίᾳ ἀνεμίγνυον τινὲς τεμάχια προσηρμοσμένα δι' ἧλων ἐκ κασιτέρου, κόρυθας ἐστιλωμένες ἔσωθεν κατὰ τόπον ἀφαιρούντα τὴν ὄρασιν, ἢ κατασκευασμένας διὰ τῆς αὐτῆς τέχνης, ὥστε ὁ φέρων αὐτάς, μόνον πρὸς τὸν οὐρανὸν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ περιχειρίδας, αἵτινες σφίγγουσαι ἰσχυρῶς ἐτραυματίζον δι' αἰχμῶν τὰς φερούσας αὐτάς χεῖρας· θώρακας δηλητηριασμένους, οἵτινες σχίζοντες τὴν ἐπιδερμίδα μετέδιδον εἰς τὸ αἷμα τὸ θανατηφόρον δηλητήριον... ἔτι περισσότερον... ἐπιγᾶστρια καὶ περικνημίδας ἐκ χαρτονίου, κεκαλυμμένας τεχνικώτατα δι' ἐλασμάτων ἀργύρου... Ὅθεν καὶ πάντες οἱ ἀγαθοὶ συγγραφεῖς, οἵτινες συνέγραψαν τοιαύτης ὕλης βιβλία, ἀναφωνοῦσι συχνάκις: ὦ ἦθη! ὦ καιροί!

Οἱ μάρτυρες, μετὰ ταῦτα, ἔθεσαν εἰς χεῖρας τῶν ἀντιπάλων τὰς ἀκρας ταινίας, ἐχούσης μήκος τριῶν περίπου ὀργυιῶν, καὶ ἱπεύσαντες αὐτὴν διέτρεξαν τὸ πεδῖον παρατηροῦντες μὴ εἶχε λάκκον τινὰ ἢ ὕψωμα, δυνάμενον νὰ κωλύσῃ τὴν ὀπισθοχώρησιν τῶν ἱπποτῶν... μεθ' ὃ ἐπανελθόντες εἰς τὴν παρὰ τοῦτους θέσιν των, ἔνευσαν εἰς τὸν στρατάρχην ὅτι πάντα ἦσαν ἔτοιμα.

Ὁ στρατάρχης τότε ἔπεμψε τὸν κήρυκα, ὅστις διὰ τοῦ ξίφους τῆς δικαιοσύνης ἔκοψε τὴν ταινίαν ἢ μονομαχίαν ἤρξατο.

Δὲν θὰ διηγηθῶμεν βεβαίως τὰς περιπετείας τῆς μονομαχίας ταύτης. Δὲν εἶ-

ναι ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβωμεν καὶ ἡμεῖς ὅσα ἐν πᾶσι σχεδὸν τοῖς ποιήμασι συχνάκις περιγράφονται...

Ὁ θέλων νὰ ἐντροφήσῃ εἰς τοιαύτην περιγραφὴν δύναται νὰ εὔρῃ μίαν θαυμασίαν ἐν τῇ Ἀπελευθερωθείᾳ Ἱερουσαλήμ τοῦ Τάσσου, καὶ μίαν θαυμαστὴν ἐν τοῖς Λομβαρδοῖς τοῦ Θωμᾶ Γρόσση,¹ — ζώσης δόξης τῆς Ἰταλίας — οὐδενὸς δευτέρου — καὶ ὅπου θέλει εὐχερῶς πρώτου. — Ἄλλως τε καὶ αἱ περιπέτειαι τῆς ἡμετέρας ὑπῆρξαν κοινόταται, οὐδὲν τὸ ἔκτακτον παρουσιάσασαι.

Ὁ Ρογήρος ὑπερέτερι λίαν τοῦ ἀντιπάλου του κατὰ τὴν ἰσχύν καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα. Ὁ Ἀνσέλμος, πεπορθῶς ὅτι θὰ ἐβοηθεῖτο ἐγκαίρως, ἠμύνετο μετὰ κόπου μεγάλου καὶ ἐδείκνυε προφανῶς ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ πολὺ.

Ἄλλ' ἀφοῦ παρήλθεν ἀρετὸς χρόνος καὶ εἶδεν ὅτι οὐδεὶς ἐκινεῖτο, κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, πρὸς βοήθειάν του, ὑπέθεσεν ὅτι ὁ Ρινάλδος εἶχεν ἐπαναπέσῃ εἰς τὴν συνήθη αὐτῷ ἀφαίρεσιν καὶ ὅτι εἶχε τὸν λησμονήσῃ. Ὅθεν ἔστρεψε πρὸς τὸν κοντόσταυλον τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἢ αὐτὸς — ἢ ἄλλος τις τῶν συνωμοτῶν — ὑπενθυμίσῃ αὐτῷ τί ὄφειλε νὰ πράξῃ... Ἄνωφελὴς ἀπόπειρα!...

Οὐδεὶς τῶν ἐκεῖ συνηγμένων, καὶ οἵτινες ἦσαν οὐκ ὀλίγοι, ἀπεπειράθη κἄν νὰ ὑψώσῃ τὴν χεῖρα.

Ὁ Ρογήρος εἶδεν ὅτι παρείχετο αὐτῷ ἡ εὐκαιρία νὰ προχωρήσῃ καὶ καταφέρων αὐτῷ ἰσχυρὸν κτύπημα νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν μονομαχίαν. Ἄλλ', ὡς συμβαίνει πολλάκις, συναισθανόμενος τὴν ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου του ὑπεροχὴν του, ἠθέλησε, πρὸ τῶν ἀλγηδόνων τοῦ θανάτου, νὰ τὸν κάμῃ νὰ δοκιμάσῃ τὰς οὐχ ἦσσαν φοβερὰς ἀλγηδόνας τοῦ τρόμου... Ὡς ἐκ τούτου, ἡ μονομαχία ἐξηκολούθησε μικρὸν ἔτι.

Ὁ Ρογήρος ἦτο ἀθικτος ἔτι.

Ὁ Ἀνσέλμος, ἀποπλισθεὶς ἐν μέρει, εἶχεν εἰς δύο τρία μέρη διατρυπημένον τὸν θώρακα καὶ πεπιεσμένην τὴν κόρυθα, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἔτι αἱματωθῆ.

Τὰ φοβερὰ ἐκείνα κτυπήματα ἐπροξένουν αὐτῷ σφοδρούς πόνους· τοῦτο δέ, ἐπίσης καὶ ἡ ἐκπληξίς ὅτι δὲν ἐβοηθεῖτο καὶ ὁ φόβος μὴ δὲν ἠθελε βοηθηθῆ ἐγκαίρως, ἐτάραξαν τόσον πολὺ τὸν νοῦν του, ὥστε ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἀπολέσας τὴν ὄρασιν καὶ ἀπελπισθεὶς ἐκ τοῦ ἀναγγέλλοντος τὴν ἤττάν του θορόβου, ἤρξατο νὰ ὀπισθοχωρῇ ἀνὰ πᾶν βῆμα ἔστρεφεν ἐν ἀπελπισίᾳ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ἀκίνητον ἰστάμενον Καζέρταν, παρέχων οὕτω συχνάκις εὐκαιρίαν εἰς τὸν ἐχθρόν του νὰ τὸν φονεύσῃ δι' ἐνὸς καὶ μόνου κτυπήματος.

Ἐπὶ τέλους, ὁ Ρογήρος, βκρυνθεὶς τὸ παιγνίδιον ἐκεῖνο, ἐδράξατο τῆς πρώτης εὐκαιρίας καὶ δι' ἰσχυροῦ ἀναστροφῆ κτυ-

¹ Ὁ Γρόσσης ἐγεννήθη ἐν Μεδιολάνῳ τῇ 1794 καὶ ἀπέθανε τῇ 1853. Τὸ ποίημά του οἱ Λομβαρδοὶ ἐξυμνήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν φίλων του. Σήμερον ὅμως ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ ἐνθουσιασμός ἐμετριάσθη.

πήματος ἔκοψε τὰς ἐκ μετᾶξης ταινίας, δι' ὧν ἡ κόρυς τοῦ Ἀνσέλμου ἦτο δεδεμένη ἐπὶ τοῦ περιλαιμίου, καὶ ἐτραυματίσεν αὐτὸν εἰς τὸν λάρυγγα.

[Ἐπατα συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Εἶδε τὴν κόμησσαν καὶ ἔμεινεν ἀπαθῆς· ἐγίνωσκεν ὅτι ἦτο ἐκεῖ. Ἄλλὰ παρατηρήσας τὸν Σεβεράκ, ἐποίησεν ἐν βῆμα ὀπισθεν. Ἡ μορφή του συνεσπάσθη φρικωδῶς, αἰ τοῦ μετώπου του φλέβες ἐπληρώθησαν αἵματος, τὸ βλέμμα του ἐγένετο ἀτενές.

— Ὁ Πέτρος! στενάξας εἶπε μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς, ὡσεὶ τρωθεὶς καιρίως.

— Καὶ ὁ Φροσσάρ! ἐβόησεν ὁ κόμης, διευθυνόμενος πρὸς τὸν νέον. Ὁ Φροσσάρ! Ἥμην βέβαιος περὶ τούτου!

— Σιγάτε, κύριε, εἶπεν αὐστηρῶς ὁ Φροσσάρ. Καὶ ἐθεώρησεν αὐτὸν διὰ τρόπου τόσῃ παραδόξου, ὥστε ὁ Μερλώ ἐκπλαγείς καὶ ἀνήσυχος, ἐτήρησε σιγὴν.

Ὁ κόμης ἀπέστρεψε τὴν ὄψιν ἀπὸ τοῦ Σεβεράκ, ὃν ἀπεποιεῖτο τοῦ νὰ θεωρήσῃ ἔνοχον.

Ἦτο ὄντως παράδοξον, ἀφοῦ τόσῃ ἐπιδεικτικῶς ἀνεχώρησε, νὰ ἐπανέλθῃ καὶ εὔρῃ τὴν κόμησσαν ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ.

Πῶς δὲ καὶ ὁ Φροσσάρ συνήνεσε νὰ συνοδεύσῃ αὐτόν;

Ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ ἔντευξαι τούτων μυστήριόν τι, ὅπερ ἔδει ν' ἀποκαλύψῃ, καὶ ὅπερ ἐπεθύμει θερμῶς.

— Σάρρα, θὰ μοὶ ἐξηγήσητε, εἶπε, πῶς εὐρίσκω ὑμᾶς ἐνταῦθα;

Διὰ τακτικῆς ταῖς γυναίξει συνήθους, ἡ Σάρρα ἀφῆκεν ἀμέσως τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἠθελον νὰ τὴν βάλωσι. Καί, ἀποκρινομένη δι' ἐρωτήσεως εἰς τὴν ἀνάκρισιν, ἦτις τῇ ἀπευθύνετο,

— Ὑμεῖς, κύριε, ἐκλείσατε τὴν θύραν ἐκείνην; ἠρώτησε, δεικνύουσα δι' ὑψηλόφρονος κινήματος τὴν θύραν τοῦ θαλάμου.

— Ναί, ἀφοῦ ἀνωφελῶς ἐζήτησα ὑμᾶς πανταχοῦ, ἀπεκρίνατο ὁ γέρον... Ἄλλὰ, σὰς παρακαλῶ, ἐξηγήσατέ μοι, θὰ σὰς εἶναι εὐκόλον νὰ διευκρινίσῃτε τὴν ἀλγεινὴν ταύτην θέσιν· πράξατέ το, ἐν τῷ συμφέροντι πάντων...

— Μετὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ταύτην συμπεριφορὰν σας, ἀνέκραξε θρασέως ἡ Σάρρα, πράγματι ἡ δέησίς σας ἐρχεται πολὺ ἄργά· ἠθελήσατε νὰ μεταχειρισθῆτε βίαν. Αἶ, λοιπόν! Ἐξἄκολούθησατε.

Καὶ σταυρώσασα τὰς χεῖρας διὰ περιφρονητικῷ βλέμματος ἐφαίνετο ὅτι οὐδῶς ἐνδιεφέρετο δι' ὅτι συνέβαινεν, ὡς

θὰ ἔπραττε πεποιθυῖα ἐπὶ τῇ ἀθωότητι αὐτῆς ἑτέρα γυνὴ.

Ὁ κόμης κατεπράυνε τὴν ἀρχομένην νὰ ζῆ ὀργὴν τοῦ. Ἡθέλησε νὰ μείνῃ γαλήνιος.

— Ἀκούσατε, Σάρρα, ἐστὲ λογικὴ, εἶπεν· οὐδὲν ὑπώπτευν, ἡ τύχη μόνη μὲ ὠδήγησε ἐνταῦθα. . . Φρικαλέα ἀμφιβολία μὲ κατέλαβεν, εἶναι ἀληθές. . . Ἀλλὰ μὴ πάντα δὲν νομιμοποιούσι τοὺς φόβους μου; Νομίζω μάλιστα ὅτι δὲν θέλω δειχθῆ λίαν ἀπαιτητικὸς ζητῶν ἐξήγησιν. Ἄν οὐδὲν ὑπάρχη τὸ ἀπᾶδον, μία λέξις ἀρκεῖ. . . Ἀλλ' εἰπατέ τὴν. . . Εἶναι ἀνάγκη. . . τὸ θέλω. . . εἰδὲ μή. . .

Ἡ Σάρρα ὠρθώθη πρὸ τοῦ κόμητος μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβόλους, ἐτοιμὴ διὰ τὴν πάλιν.

— Εἰδὲ μή;

— Εἰδὲ μή δὲν ἐγγυῶμαι πλέον περὶ ἐμοῦ! ἀνέκραξεν ὁ στρατηγός, οὐτινος τὸ πρόσωπον, ὠχρὸν ἕως τότε, ἐγένετο καταπόρφυρον.

— Μὲ ἀπειλεῖτε; εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ. Ἐχει καλῶς! Δὲν θὰ εἶπω πλέον λέξι.

— Ἄ! προσέξατε!

Καὶ πρὸς αὐτὴν, μὲ τρεμούσας χεῖρας βαδίσας ὁ κόμης, ἐφαίνετο ἕτοιμος εἰς πᾶσαν βίαν. Πρὶν ἢ οἱ μάρτυρες τῆς σκηνῆς λάθωσι καιρὸν νὰ ποιήσωσι βῆμα, ἀφίκετο παρὰ τῇ Σάρρα.

Ἐθεώρησαν ἀλλήλους. Ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἠκτινοβόλει ἀδάμαστος τόλμη· τὰ χεῖλη τῆς εἶχον περιφρονητικὸν μειδιάμα, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γαλήνιον βλέμμα.

Ὁ κόμης ὠπισθοπόρησεν ἕν βῆμα. Εἶτα, βλέπων ἐαυτὸν περιφρονηθέντα, ἀνέκραξε διὰ τόνου ἀνεφράστου ὀδύνης:

— Ἄ! τάλαινα γύναι! Μὲ φονεύετε!

Ἐταλαντεύθη ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ ἕτοιμος νὰ πέσῃ.

Ἐγένετο πάλιν ὠχρότατος. Ὁ Σεβεράκ ἐποίησεν ἕν βῆμα εἰς βοήθειαν αὐτοῦ. Συγχρόνως ἡ δεσποινὴς Δεσυνή, ὑψώσασα τὸ καταπέτασμα τῆς θύρας, ἤρχετο πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κόμητος.

— Λευκὴ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Καναλέλ.

Καὶ καθίσας ὡς ἡμίθανῆς ἀφῆκε τὴν νεάνίδα ν' ἀσπάζεται τὸ φλέγον μέτωπόν του καὶ νὰ σφίγγῃ τὰς πεπηγυῖας χεῖρας του.

Ἡ Σάρρα ὠπισθοχώρησε παρατηρήσασα τὴν Λευκὴν. Ὁ Φροσσάρ συνελθὼν, εἶδεν εἰς τὴν μεσολάθειαν τῆς δεσποινίδος μέσον σιωπῆρας.

— Θὰ μοῦ φανῆ παράξενον, εἶπεν ὁ Μερλώ, ἂν δὲν ἔλθῃ καὶ ἡ κόρη μου. . .

Βλέπων τὴν Λευκὴν ὁ στρατηγὸς ἐνόμισέ πως ὅτι ἡ φρικώδης σκοτία, ἐν ἣ διεμάχετο τὸ πνεῦμά του, ἐφωτίζετο ὑπ' ἀκτίνος καθαροῦ φωτός.

Ἡ Λευκὴ μετὰ τοῦ κόμητος παρὰ τὸν Σεβεράκ καὶ τὸν Φροσσάρ, πάντα δὲν ἀπέβαινον ἀθῶα καὶ παραδεκτὰ;

— Σὺ ἦσο ἐκεῖ, τέκνον; ἠρώτησεν.

Εἰ μὴ ἦτο λίαν συγκεκινημένος, ὁ κόμης θὰ ἤκουεν ἐν τῇ σιγῇ τὴν βεβιασμένην ἀναπνοὴν τοῦ Σεβεράκ καὶ τῆς Σάρ-

ρας περιμενόντων μετὰ τρομερᾶς ἀνυπομονησίας τὴν ἀπόκρισιν τῆς νεάνιδος.

Ἡ Λευκὴ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς κομήσεως καὶ τοῦ Πέτρου ἤσυχον βλέμμα καὶ, περιπτυχθεῖσα τὸν γέροντα ἵνα τύχη συγγνώμης δῆθεν διὰ τὸ ψεῦδος τῆς,

— Ναί, θεῖέ μου, ἤμην ἐκεῖ, εἶπεν.

— Εἰς τὸ σκότος; ἠρώτησεν ὁ Μερλώ.

— Ὅχι, συνταγματάρχχα, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις χωρὶς οὐδὲν ν' ἀπώλεσεν ἐκ τῆς γαλήνης τῆς. Ἡμεθα, ἡ κόμησσα, οἱ κύριοι οὗτοι καὶ ἐγώ, εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Μόνον ὅταν ἐκάμετε θόρυβον εἰς τὴν θύραν θέλων νὰ ἐμποδίστητε τὸν κ. Σεβεράκ τοῦ νὰ ἐξέλθῃ, κατέβη ἡ κόμησσα, ἵνα ἴδῃ τί συνέβαιναν. Ἐγώ, τ' ὁμολογῶ, ἐφοβήθη, καὶ ἔμεινα ἐκεῖ ἐπάνω, ὅπως ἀκούω. . .

— Ὅπως ἀκούῃ!

Ὁ Πέτρος ἐθεώρησε τὴν νεάνίδα δι' ἱκετευτικῶν ὀφθαλμῶν. Εἶδεν αὐτὴν ἀφωσιωμένην, ἀποφασιστικὴν, ὡς ἕτοιμον εἰς τὴν θυσίαν μάρτυρα.

Ἐπεθύμει νὰ συρθῆ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, νὰ τῇ κραυγάζῃ:

— Ἀφοῦ τὰ πάντα ἠκούσατε, γινώσκετε ὅτι μισῶ καὶ καταρῶμαι τὸ ἔγκλημα μου. Ἡξεύρετε ὅτι ἂν εἶμαι ἐνταῦθα, ὠδηγήθη διὰ τῆς βίας. Σύγνωτέ μοι ὅτι ἐποίησα ὑμῖν τοιαύτην ἀποκάλυψιν, σύγνωτέ μοι, ὅτι προσεβλήθη πῶς διὰ ταύτης ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ ἀγιότης τῆς παρθένου.

— Καὶ τί ἐκάμνετε ἐκεῖ, ὡς ἐν συμβουλίῃ; ἠρώτησε πρῶτος ὁ κόμης.

Ἡ Λευκὴ ἐδίστασε. Ἐνδοῦσα εἰς τὴν γενναϊότητα τῆς καρδίας τῆς τοῦ νὰ ἔλθῃ ἄρωγος εἰς τοὺς τόσφ σπουδαίως ἀπειλομένους, θέλουσα νὰ κωλύσῃ τὸν κόμητα τοῦ ν' ἀποκαλύψῃ τὴν παγερὰν ἀλήθειαν, ἐρίφθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς μὴ σκεφθεῖσα τί ἔπραττε.

Καὶ τότε ἔπρεπε νὰ ἐξεύρῃ αἰτίαν τινὰ συλληφθεῖσα εἰς τὴν παγίδα τοῦ ψεύδους ἕδει νὰ ἐξαιολογηθῆ ἀπατῶσα. Ἀλλὰ τί νὰ εἶπῃ; Ὁ Φροσσάρ ἦλθεν εἰς ἐπικουρίαν τῆς νεάνιδος.

— Ἐὰν ἐπιτρέπετε στρατηγέ, θέλω ἐξηγήσῃ ὑμῖν τὸ πρᾶγμα; εἶπε καταμετρῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Μερλώ, μορφάζοντα ἐν τῇ γωνίᾳ του. Εἶναι ἀπλοῦστατον. . .

Ἡ ἐπέμβασις τοῦ Φροσσάρ ὑπῆρξε τιμωρία διὰ τὸν Σεβεράκ. Πῶς ἔμελλε ἄρα νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα. Αἱ λέξεις «εἶναι ἀπλοῦστατον», τῷ ἐφάνησαν προσβλητικαὶ ὡς ῥάπισμα.

Ὁ Φροσσάρ ἐξηκολούθησε.

— Συνώδευον τὸν Σεβεράκ μέχρι τῆς ὁδοῦ. Νομίζω, εἶδατε ἡμᾶς ἀναχωροῦντας. Καθ' ὁδὸν τὸν ἠρώτησα, ὡς μὲ συμβουλεύσατε, ἐνθυμείσθε. Ἡθέλησα λοιπὸν νὰ μάθω τοὺς λόγους τῆς κατηφείας του, τὰ αἰτία τῆς αἰφνιδίως ἀναχωρήσεώς του. Οἱ λόγοι φίλου εἰς τὰς στιγμὰς, καθ' ἃς ἡ καρδία συσφίγγεται πολυμέριμος, εἶναι μεγάλη παραμυθία, ἀνακούφισις, μέγα τι.

Ὁ Φροσσάρ ἀφίετο ἤδη παρασυρόμενος

ὑπὸ τῶν ρητορικῶν ἀποτελεσμάτων, βέβαιος περὶ τῆς νίκης. Ἐθώπευε τὰς περιόδους, διεκύβευε συγκινητικὰ ἐπιθέτα.

Ὁ Σεβεράκ, ἡ Σάρρα καὶ ἡ Λευκὴ, διαβλέποντες ἤδη τὸν σκοπὸν, πρὸς δὲν ἔτεινεν ὁ νεανίας, διετέλουν ὡς ἐπὶ πυρᾶς.

— Ὁ Πέτρος συνεκινήθη πῶς, μοὶ ὠμολόγησεν ὅτι ἤρατο πρὸ πολλοῦ, ἀνευ ἐλπίδος, νεανίδος τινος ὑψηλῆς καταγωγῆς καὶ μεγάλης περιουσίας. Πῶς λοιπὸν οὗτος, φέρων τόσον μικρὸν ὄνομα καὶ ἐλαχίστην πατρικὴν περιουσίαν, νὰ τολμήσῃ νὰ ἐλπίσῃ τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος ταύτης; Δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐκτεθῆ εἰς ταπεινωτικὴν ἀποποίησιν· προὔτιμα νὰ ἐκπατρισθῆ, νὰ ζῆσῃ ἢ ν' ἀποθάνῃ μακρὰν αὐτῆς. Βιάσας δὲ αὐτὸν διὰ τῶν ἐπανειλημμένων ἐρωτήσεών μου, τὸν ἠνάγκασα νὰ μοὶ εἶπῃ, ὅτι ἐκείνη ἦν ἡγάπα. . .

— Φροσσάρ, διέκοψεν ὁ Σεβεράκ, ἱκετεύων τὸν φίλον του νὰ σιγήσῃ.

— Ἐξακολουθεῖτε, ἀνέκραξεν ὁ κόμης, σὰς διατάττω. . .

— Ἀγαπητέ μοι, οἱ δισταγμοὶ εἶναι τώρα ἀνευ λόγου, εἶπεν ὁ Φροσσάρ, ἀφοῦ ἐκτὸς τοῦ κόμητος πάντες γινώσκουμεν τὰ αἰσθήματα, ἅτινα διατρέφεις. . . Ἡλθεν ἡ στιγμή τοῦ ὀμιλῆσαι παρηρησία. Αἱ λοιπὸν, στρατηγέ, ἐπειδὴ ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ αὐριον, τῷ ἀπέδειξα ὅτι εἶναι ἄφρων καὶ τὸν ἤγαγον εἰς τὸν πύργον. Εἰθισται, ὅταν τις ἐράται, ν' ἀπευθύνηται εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς νεάνιδος. . . Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Σεβεράκ ἐφοβεῖτο ὑμᾶς, ἀπηυθύνθη εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν. Καὶ ἂν ὁ συνταγματάρχχος Μερλώ, διὰ τῆς ἀπερισκέπτου ὀρμῆς του, δὲν ἀνέτρεπε πάντα τὰ σχέδιά μας, θὰ ἐμανθάνετο αὐριον ἡσυχώτατα ἐκεῖνο, ὅπερ ἠναγκάσθημεν νὰ εἴπωμεν ὑμῖν κατόπιν τόσον ἀπειλῶν.

Καὶ ὁ συμβολαιογράφος ἤρχισε νὰ γελά μετὰ τῆς θαυμαστῆς ἡσυχίας ἀνθρώπου χαίροντος ὅτι ἤγαγεν εἰς αἴσιον πέρας τὰς ιδέας του.

Ἡ Σάρρα, πρὸς στιγμὴν, ἀπώλεσε τὴν γνῶσιν τῶν ὄντων καὶ τῶν πραγμάτων. Οἱ λόγοι τοῦ Φροσσάρ ἀφίκοντο εἰς τὰ ὦτα αὐτῆς ὡς συγκεχυμένοι βόμβοι.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔβλεπον διὰ μέσου οὐμίχλης.

Ἐνῶ ἐσκέπτετο ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται, διότι πάντα ἀπεκαλύφθησαν, ἐπ' αὐτοφῶν τοῦ πράγματος συλληφθέντος, αἰφνης τόσφ καλῶς συνεδυσθῆσαν αἱ περιπτώσεις, ὥστε οὐδὲν εἶχε νὰ φοβῆται. Μία λέξις ὅμως ἐνεχαράχθη καλῶς εἰς τὸ πνεῦμά τῆς, ρίψασα ἀπλετον φῶς, ἡ λέξις: «νεανίας». Ὁ Πέτρος λοιπὸν ἡγάπα νεάνιδά τινα.

Ἡ καρδία τῆς συνετρέφετο καὶ ρίψασα ἐπὶ τῆς Λευκῆς καὶ τοῦ Σεβεράκ φρικώδεις βλέμματα, ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄφρων, φανταζομένη τὴν ὀλεθρίαν κατάπτωσιν πασῶν τῶν ἐλπίδων τῆς, τὴν ἀνεπανόρθωτον ἀπόπτωσιν πασῶν τῶν ὄνειροπολημάτων τῆς.

Ὁ Φροσσάρ, πλησιάζας ὅπως κωλύσῃ τὸν κόμητα τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν σύζυγόν του, ἢς ἡ παραφορὰ ἦτο ἐπίφοδος, ἐψιθύρισε χαμηλοφῶνως:

— Προσοχή, θὰ καταστρέψητε πάντα, διότι πρόκειται περί τῆς ζωῆς τοῦ Πέτρου.

Αὕτη συνήλθε πῶς, ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πέτρου καὶ εἶδεν αὐτὸν κατηφῆ καὶ καταβεβλημένον.

Ἐζήτησε ν' ἀνιχνεύσῃ ἀποκάλυψιν τινα ἐν τῇ μορφῇ αὐτοῦ.

Ἠγάπα ἀρὰ νεάνιδά τινα; Ἠγάπα ἄλλην ἐκτὸς αὐτῆς;

Ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ παρέστη αὐτῇ ἀκίνητος καὶ ὠχρὰ.

Δὲν ἀμφέβαλλε.

Τὴν Λευκὴν ἠγάπα.

Ναί, ὁ ἄθλιος προὔδιδεν αὐτὴν, καὶ πρὸ πολλοῦ ἡ καρδιά του δὲν ἀνήκεν εἰς αὐτὴν.

Καὶ πῶς εἶχεν ἐμπιστοσύνην καὶ τόσῃ τὴν τύφλωσιν, ὥστε νὰ μὴ τὸ ὑποπτεύσῃ;

Ἐτριξε τοὺς ὀδόντας, ἐνόησασα ὅτι συνελήφθη εἰς τὴν ἐπιδεξιῶς ὑπὸ τοῦ Πέτρου στηθεῖσαν παγίδα.

Ὡστε προὔκειτο ἢ νὰ καταστρέψῃ ἢ νὰ σώσῃ αὐτόν. Αἶ λοιπόν, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, θὰ τὸν σώσω, θὰ μοὶ ὀφείλει τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν του.

Θὰ τὸν ὑποτάξω διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς μου, ἀφοῦ δὲν τὸν κατέχω διὰ τοῦ ἔρωτος.

— Ὡστε, ὅτε ἀπεποιεῖσθε νὰ μείνητε, Σεβεράκ, ἤγεσθε εἰς τοῦτο, διότι ἠγαπάτε τὴν δεσποινίδα Δεσυνὴν; εἶπεν ὁ στρατηγὸς μετὰ σοβαρότητος. Δὲν ἐτολμάτε νὰ μοὶ αἰτήσητε τὴν χεῖρά της; Τοῦτο ἀκριβῶς μ' ἐκπλήττει, κατόπιν τῶν δειγμάτων τῆς ἀγάπης μου ἄτινα ἔδωκα ὑμῖν. Ἐγινώσκατε οὐχ' ἦττον πόσον ὑπεληπτόμην ὑμᾶς. Ἐξεύρετε ὅτι, δι' ἐμέ, γενναῖος στρατιώτης, οἷός ὑμεῖς, ὑποσχόμενος πολλὰ ἐν τῷ μέλλοντι, ἰσοφαρίζει πρὸς εὐπατρίδην, καὶ ἵσταται πολὺ ὑψηλότερα τοῦ ἑκατομμυριοῦχου. Πόθεν λοιπὸν προήρχετο ἡ δειλία αὐτῆ;

Ὁ Φροσσάρ δι' ἐνὸς βλέμματος ἐνευσε τῷ Πέτρῳ νὰ λάβῃ θάρρος. Ἄλλ' ἡ καρδιά τοῦ νέου ἐξεχειλιζεν ὑπὸ τὴν ταράττουσαν αὐτὸν τρικυμίαν. Αἰσθανθεὶς ὁμοίως τὴν ἀνάγκην τοῦ ὑπερασπίσαι ἑαυτόν, καὶ πείσαι:

— Μ' ἐπληρώσατε εὐεργεσιῶν, ἀπεκρίνατο. Μετὰ τόσας ἀγαθότητας, ὧν δὲν ἤμην τὸ πλεῖστον ἄξιος, ἠσχύνόμην ὅπως τολμήσω καὶ αἰτήσω παρ' ὑμῶν ἀκόμη ἄλλην, ἀπειράκις μείζονα τῶν ὄσων μοὶ ἔδωκατε. Μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ ἡ ἀπόστασις εἶναι τόσον μεγάλη, εἴσθε τόσῳ εὐγενεοῦς καταγωγῆς, τόσῳ ἐλευθέριος, ὥστε οὔτε κἂν ἐφανταζόμεν νὰ ὑψωθῶ μέχρις ὑμῶν...

Διὰ τῶν λόγων τούτων, διὰ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς του, ὁ Πέτρος συνεκίνησεν ἄκρως τὸν κόμητα.

— Δὲν ἠγαπάτε λοιπὸν εἰλικρινῶς; εἶπεν ὁ κόμης ἀναλαβῶν καὶ βλέπων τὸν Πέτρον λίαν τεταραγμένον. Ὁ διακαὴς ἔρωσ ὀφείλει νὰ ὑπερνικᾷ ὅλα τὰ κωλύματα.

— Ἄ! ἂν ἠδύνασθε ν' ἀναγνώσητε ἐν τῷ βῆθει τῆς καρδίας μου, ἐπανελάβεν ὁ νέος, θὰ ἐβλέπετε ὅποιον ἀναλλοίωτον ἔ-

ρωτα ἀφιέρωσα εἰς ἐκείνην, ἧς οὔτε κἂν τολμῶ ἀκόμη νὰ προφέρω τὸ ὄνομα πρὸ ὑμῶν. Ὡς ἐβλέπετε πόσον εἶμαι δυστυχὴς!

Ὁ κόμης δὲν ἤκουε πλέον τὸν Σεβεράκ· ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Πῶς ν' ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθειαν; Πάντες εἶναι συνεννοημένοι, ὅπως μὲ ἀπατήσωσιν; Ἐὰν ἀληθῶς ὁ Πέτρος εἶναι ἐνταῦθα διὰ τὴν Λευκὴν, ὑπάρχει μέσον νὰ τὸ μάθω...

Ἐστράφη πρὸς τὴν δεσποινίδα.

— Ἡκουσας, τέκνον μου, πᾶν ὅ,τι ἐλέχθη. Γινώσκεις τὸν Σεβεράκ πρὸ πολλοῦ. Ἡ εὐτυχία του εἶναι εἰς τὰς χεῖράς σου, τὸ εἰξεύρεις; Αἶ λοιπὸν ἂν σοὶ τὸν προσέφερον διὰ σύζυγον, ἤθελες τὸν δεχθῆ;

Ἡ Λευκὴ ἐτήρησεν, ἐπὶ τινα στιγμὴν, τρομερὰν σιγὴν. Διανοεῖτο:

— Ἄν ἀποποιηθῶ, τὸ πᾶν ἀποκαλύπτεται. Ἡ κόμησά ἀπόλλυται, αὐτὸς ὁ θεὸς μου, ὁ τόσον πρὸς με ἀγαθὸς φανεῖς, θὰ ταφῆ ἠθικῶς.

Ἄλλ' ἂν δεχθῆ... Ἐφρικίασε. Νὰ γείνη σύζυγος ἐκείνου, οὐ τόσον ἤρατο τὸ πρόσθεν, καὶ οὐ ἐράτα ἀκόμη τόσον, ἀλλ' ὅν δὲν δύναται πλέον νὰ ἐκτιμᾷ, δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἡ μείσστη τῶν βασάνων;

— Μήπως ἀποποιεῖσαι; ἠρώτησεν ὁ κόμης ὑπ' ἀφορρῆτου ἀνυπομονησίας κατατροχόμενος. Διὰ τίνα λόγον; Σὲ παρακαλῶ, ὁμίλει, διότι πρόκειται περί τῆς εὐτυχίας σου.

— Θεέ μου! εἶπεν, ὑμεῖς, φαίνεται, θεῖτε, μὲ ὑποβάλλετε ὑπὸ ἀνάκρισιν. Ἡ θέσις αὕτη εἶναι ἀλγεινοτάτη δι' ἐμέ. Μὲ βιάζεστε ν' ἀποκαλύψω τὰ ἀποκρυφότερα αἰσθηματά μου, τὰς μᾶλλον ἀπορρήτους ιδέας μου καὶ δημοσίᾳ. Τίς νεανίς εἰς τὴν θέσιν μου, δὲν θὰ ἐστενοχωρεῖτο, δὲν θὰ ἠσχύνετο; Ἄ! πιστεύσατε ὁμοίως, εἶμαι ἐτοίμη τὸ πᾶν νὰ πράξω ὅπως εὐχαριστήσω καὶ καθησυχάσω ὑμᾶς. Ἀφοῦ δὲ ἡ ἀνάπαυσις σας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀποκρίσεώς μου... Αἶ λοιπόν! ναί, γινώσκω ὅτι ὁ Σεβεράκ μὲ ἀγαπᾷ, καὶ πρὸ πολλοῦ. Δὲν εἶχεν ἀκόμη ὁμιλήσει τι, ἀλλ' αἱ γυναικὲς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἶναι λίαν ὀξυδερκεῖς. Ὡς παρετηρήσατε ἴσως, ὅτι τὴν ἐσπέραν ταύτην, ὅτε μᾶς ἀπεχαιρέτισεν, ἤμην συγκεκινημένη καὶ τεταραγμένη, διότι ἔβλεπον αὐτὸν μετὰ βαθείας λύπης φεύγοντα καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν ἀναχαίτισω...

Ὁ Πέτρος ἐποίησε κίνημά τι, ὅπως ριφθῆ εἰς τοὺς πόδας τῆς Λευκῆς. Δι' ἐνὸς βλέμματος, ἡ νεανίς καθήλωσεν αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν του.

— Ὡστε συναινεῖς νὰ γείνης σύζυγός του; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Προθυμότατα, ἀπεκρίνατο ἡ δεσποινὶς Δεσυνὴ, καὶ εὐχαρῶς προσέθηκε: Εὐχαριστῶ ὑμᾶς μάλιστα, διότι μοὶ ἀσφαλίσετε τὸ μέλλον μου.

— Αἶ λοιπόν, Σεβεράκ, ἡ δεσποινὶς εἶναι ἰδική σας, τὴν δίδω ὑμῖν.

Ἡ Σάρρα οὐδὲν κίνημα ἐποίησεν, οὐδὲν στεναγμὸν ἀφῆκεν. Αἶ ὄφρῳς αὐτῆς συνεσπῶντο, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκοιλάνθησαν

γενόμενοι μέλανες, ὥσει προσεβλήθησαν ὑπὸ κεραυνοβόλου δεινοῦ.

Ἐθεώρησε τὸν Πέτρον, οὐτινος ὁ κόμης ἦεν τὴν χεῖρα μετὰ τῆς χειρὸς τῆς Λευκῆς, οἷοι λέγουσα: Βλέπεις; ἀνέχομαι θαρραλῶς τὴν ἐπιβαλλομένην μοι φρικώδη ποινήν. Ἐγκαρτερῶ χάριν σοῦ. Τὸ ἀναγνωρίζεις τοῦλάχιστον; Εἶδε τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἐν συγκινήσει, ὅτε ὁ κόμης εἶπε:

— Περιπτύχθητε, τέκνα μου.

Καὶ ἔφριξεν, ὅτε ὁ Πέτρος ἤψατο διὰ τῶν χειλέων του τῆς παρειᾶς τῆς δεσποινίδος, ἀλλ' ὤφειλε ν' ἀποκριθῆ εἰς τὸν σύζυγόν της, ἐρχόμενον ταπεινῶς πρὸς αὐτὴν, καὶ εἰπόντα:

— Ἐφάνην πῶς ζωηρὸς πρὸ ὀλίγου. Σύγγνωτέ μοι.

Αὕτη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, μὴ τολμῶσα εἰσεῖναι νὰ ὁμιλήσῃ, φόβῳ μὴ ἡ φωνὴ της ἦτο πολὺ μεταβεβλημένη.

Ὁ Φροσσάρ, ἐπιδεξιῶς ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν, ἐλύσας τὴν προσοχὴν τῆς ταλαίηνης γυναικὸς, συνελοῦσης πῶς.

— Λοιπόν, γέρον συντροφε, εἶπεν ὁ κόμης εἰς τὸν Μερλώ, βλέπεις τί ἀξίαν εἶχον οἱ φόβοι σου καὶ αἱ ὑποψίαι μου; Ἐγηγράσαμεν, φίλε μου, καὶ δὲν βλέπομεν καθαρὰ. Τώρα, Φροσσάρ, συνοδεύσατε τὸν φίλον σας, καὶ τὴν φορὰν ταύτην, μὴ τὸν ἐπαναγάγητε.

Ἡ Λευκὴ ἐποίησε βήματά τινα πρὸς τὸν Σεβεράκ ἐξερχόμενον. Καί, ἐλθοῦσα ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας:

— Κύριε, εἶπεν, ἤμην εἰς τὸ γνωστὸν ὑμῖν μέρος κεκρυμμένη, ὥστε ἤκουσα πάντα. Ἐθυσίασα ὁμοίως ἐμαυτὴν ὅπως σώσω τὴν τιμὴν ἐκείνου, ὃν προσεβάλατε. Ἄλλὰ μάθετε ὅτι δὲν σᾶς ἀγαπῶ, καὶ οὐδέποτε θὰ σᾶς ἀγαπήσω.

Ὁ Σεβεράκ ὑπεκλίνατο ἀπέναντι τῆς ἀποφάσεως ταύτης, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, καὶ συντετριμμένος τὴν καρδίαν ἐξῆλθε.

ΙΖ'

Ἐν τῷ λαπρῶς ἐπιπλωμένῳ καὶ ὑπὸ βαρυτίμων τριχάπτοις πολυτελεῖσι κεκοσμημένων παραπετασμάτων θαλάμῳ της, ἡ Σάρρα κεκλεισμένη ἠδυνήθη νὰ παραδοθῆ ἀφόβως εἰς τὴν λύσσαν τοῦ πάθους της.

Μακρὰν τῆς παρουσίας τοῦ συζύγου της, τοῦ Σεβεράκ καὶ τῆς Λευκῆς, μὴ διατελοῦσα ὑπὸ τὴν φρίκην τῆς ἀπειλῆς, ἐπανευροῦσα ἄπασαν τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματός της, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ὅτι ἐνεπαίχθη οἰκτρῶς.

Ὁ Φροσσάρ μετὰ πολλῆς εὐφυῆς ἠδυνήθη νὰ συγκαλύψῃ ὅλα τὰ ἐγκληματικὰ φαινόμενα τῆς ἐσπέρας ἐκείνης.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Λευκὴ ὠφελήθησαν ἐξ αὐτῆς. Ἠγαπῶντο, ἔμελλον ν' ἀνήκωσιν ὁ μὲν εἰς τὸν δέ, καὶ αἰτία ἦτο αὕτη. Διετέλει καθεζομένη, καὶ τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ γόνατος ἐρείδουσα, διανοεῖτο βαθείως, δὲν ἔκλαιε, διότι ὁ ἐγκέφαλος αὐτῆς, πῦρ καταβρωτικὸν γενόμενος, ἀπερρόφα τὰ δάκρυα.

Ἐζήτει μέσον διαρρήξεως τοῦ γάμου τούτου. Ἦτο ἀδύνατον νὰ τελεσθῆ, δὲν ἤθελε. Ἡ τιμὴ ἐπέταττε τῷ Πέτρῳ νὰ μὴ τὴν καταλίπῃ.

Ἐπειτα ἠδύνατο νὰ ἦ εὐδαίμων μετ' ἄλλης; Ἡ συνείδησίς της, ἣν προσεπάθει ν' ἀποστομώσῃ, ἐξεγείρετο καὶ ὠμίλει. Ἄνεμιμνήσκετο τῆς ψυχρότητος τοῦ Σεβερὰκ, τῆς ἐπιμονῆς του εἰς τὸ νὰ τὴν ἀποφεύγῃ, καὶ παντὸς ὅ,τι ἐπραξεν ὅπως μὴ ἀκούῃ.

Τὰ πάντα μετῆλθεν ἵνα παρατείνη τὴν ἐπιπλαστον ἐκείνην ἡσυχίαν τῆς καρδίας της. Ἀλλὰ κεραυνόβλημα ἐφώτισε τὴν σκοτίαν, ἐτάραξε τὴν σιγὴν, ὥφειλε ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως ἴδῃ, ὅσῳ φρικῶδες καὶ ἄν ἦτο τὸ θέαμα.

Ὁ Σεβερὰκ δὲν ἠγάπα αὐτὴν πλέον, ἠγάπα ἄλλην. Ἰπὸ ὀδυνηρῆς κυριευθεῖσα κατηφείας, ἐσκέφθη ν' ἀποθάνῃ.

Ἐν στιγμῇ γενναίας ὑπερηφανείας, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ὅτι αὕτη ἦτο τὸ μόνον κώλυμα μεταξὺ τοῦ ζεύγους τούτου καὶ τῆς εὐδαιμονίας.

Ζῶσα ἐχώριζεν αὐτὰ διὰ τῆς ἀναμνήσεως, ἀπαύστως ὑπὸ τοῦ σφάλματος ἀνανεουμένης. Νεκρά, ἐπέτρεπεν αὐτοῖς τὴν λήθην, τόσῳ εὐκόλως ἐπερχομένην, φεῦ! ἐν τῇ καρδίᾳ.

Πᾶσα δυσπιστία μεταξὺ αὐτῆς ἤθελεν ἐξαλειφθῆ, πᾶσα προκατάληψις ἐξασθενίσῃ, καὶ ἤθελον ζῆ εὐδαίμονες.

Αὕτη δὲ θὰ ἦτο ὑπὸ τὸ ψυχρὸν χῶμα, ἐνῶ ἐκείνοι θὰ ἐβάδιζον ἐν τῇ ἀκτινοβολίᾳ ζέσει τῶν ἐρώτων των. Καὶ θὰ ἐγεύοντο ἄλλοι τὰς τόσας εὐφροσύνας, ἄς αὕτη ὠνειροπόλῃσε. Ἄλλη τις θὰ ἐκρέματο ἐν μέθῃ ἐξάλλῃ εἰς τὸν βραχίονα ἐκείνου, ἐφ' οὗ αὕτη τόσῳ θυμηδῶς ἠρείδετο.

Ἄλλη θὰ ἔβλεπε τοὺς θωπευτικούς καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς ἐκείνους, ὧν τὸ βλέμμα ἀντηνάκλα τὸ φῶς της.

Ἄλλη θὰ ἐδέχετο καὶ θ' ἀπέδιδε τοὺς ἀσπασμούς ἐκείνους, οἵτινες ὠφείλοντο αὐτῇ. Ἐν ταῖς σκέψεσι ταύταις, κατελήφθη ὑπὸ λύσσης, ἐξετράπη τοῦ λογικοῦ, ἀφῆκεν ἀπελπιστικὰς κραυγὰς, καὶ διὰ τῶν ὀξέων ὀδόντων της ἔσχισε μανιωδῶς τὸ μανδύλιόν της, μὴ δυναμένη νὰ σπαράξῃ τὴν ἀντερωμένην της. Ἀνέκραξε:

— Ποτέ! δὲν θὰ γείνη! Ὁ θὰ τὴν πνίξω κάλλιον διὰ τῶν χειρῶν μου. Ἄν τὴν θέλῃ, θὰ τὴν ἀποκτήσῃ νεκράν.

Ἦτο φρικώδης οὕτω, μὲ τὴν ὀπισθεν δεδεμένην χρυσόξανθον κόμην της, τὰς χεῖρας σπασμωδικῶς τεταμένας, τὰ χεῖλη ζένης γελῶντα.

Ἡ ἀγρία αὐτῆς φύσις, καμφθεῖσα πρὸς στιγμὴν, ἀνεφαίνετο ἐν ὄλῃ τῇ ἀδαμάστω αὐτῆς σφοδρότητι.

Παρεσύρετο ἀκαθέκτως ὑπὸ τῶν δεσποζόντων αὐτὴν ἐνστίκτων. Ἐζήτει ὅπως κατισχύσῃ ἢ θέλησίς της.

Ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ ὧτα δουρικῶς αὐτῇ ὑπέικοντα, ἢ πιστὸν ἑραστήν.

Ἄδιόφορον αὐτῇ ἄν ἠγαπάτο. Εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀγαπᾷ. Ἐν δὲ μόνον ὃν ἠδυνήθη ν' ἀγαπήσῃ, τὸν Πέτρον. Δὲν ἀνεχαιτίσθη ὑπὸ τῶν προλήψεων τοῦ κόσμου,

οὐδόλως ἐσκέφθη νὰ καλύψῃ τὴν εὐσχημοσύνην.

Ἦτο ἐτοιμὴ νὰ ὑπερπηδήσῃ ὅλους τοὺς φραγμούς, νὰ συντρίψῃ ὅλας τὰς κοινωνικὰς πέδας. Διανοεῖτο ν' ἀναχωρήσῃ, νὰ καταλίπῃ τὸν σύζυγόν της, καὶ συμπαραλαμβάνουσα τὸν Πέτρον νὰ φύγῃ μετ' αὐτοῦ μακρὰν τῶν ἀνθρωπίνων ἐλεεινοτήτων.

Ἡ Ἰνδία μετὰ τοῦ πυρίνου οὐρανοῦ της εἴλκυεν αὐτήν.

Ἐν λαμπρῷ ἀντικατοπτρισμῷ ἔβλεπε μαγικόν τι ἀνάκτορον ὑπὸ τὴν πρᾶσιαν οὐρανομήκων δένδρων κεκρυμμένων καὶ διὰ διαυγοῦς λίμνης περιβαλλόμενον.

Ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς μαλθακότητος καὶ τῆς ἠδυπαθείας τοῦ ἀνατολικοῦ βίου, παρὰ τὸν Πέτρον, θὰ ἦτο εὐδαίμων.

Καταβιβρωσκομένη ὑπὸ ἐπιτεταμένου πυρετοῦ, ἐφέρετο διὰ τῆς παραφρονούσης φαντασίας της, πρὸς τὴν χώραν τῶν ὀνειρών.

Ἠφρεῖτο ὑπὲρ τὴν γῆν, οὐδὲν αὐτὴν ἀνεχαιτίζεν.

Ἰπτατο εἰς εὐδαίμονας χώρας, ἐνθα συνέζη μετὰ τοῦ ἑραστοῦ της.

Δὲν παρεδέχετο δὲ ὅτι ἐκείνος ἠδύνατο ν' ἀποποιήσῃ τοῦ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Εἶχεν ἀποφασίσει νὰ τὸν βιάσῃ, ἀσφαλίζουσα αὐτῷ ὑπαρξίν ἀγγελικῆς εὐτυχίας.

Τοῦ φωτὸς διηθουμένου διὰ τῶν παραπετασμάτων, εἶδε τὴν πραγματικότητα τῆς θέσεώς της.

Πρὸς στιγμὴν ἀνεμνήσθη ὅτι δὲν εἶχεν ἐν ταῖς χερσὶ τὴν παντοδύναμον ράβδον τῶν μάγων, καὶ ὅτι, ἄν ἤθελε νὰ κατισχύσῃ εἰς τὴν ἀρξασμένην παλιν, ἔδει νὰ συνενώσῃ ὅλας τὰς δυνάμεις της, νὰ ἐνεργήσῃ ἐφ' ἅπαξ μετὰ θάρρους καὶ συνέσεως. Μὲ βεβαρυμένην κεφαλὴν καὶ σῶμα ἐξηντηγμένον, κατεκλίνατο καὶ ἐκοιμήθη ὑπὸν ταραττόμενον ὑπ' ὀδυνηρῶν ὀνειρῶν σπαρακτικῶν καὶ πενθίμων σκηνῶν ἀνάπλεων.

Ἐγερθεῖσα, ἐπανεῦρεν ἅπαν τὸ σθένος αὐτῆς, συνέστησε τὰ σχέδιά της, καὶ ἠθέλησε νὰ παραστῆ εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν μὲ ἡσυχον μορφήν, ἐφ' ἧς νὰ μὴ ὑπῆρχε τὸ ἐλάχιστον ἴχνος τῶν τρομερῶν παραφορῶν της.

Ἦθελε ν' ἀρχίσῃ τὴν προσβολὴν ἀπὸ τῆς Λευκῆς.

Ἡ ἀληθὴς ἐχθρὸς ἦτο ἡ κατηφῆς, σιωπηρὰ καὶ ψυχρὰ νεανίς. Τίνας διαθέσεις ἄρα ἔμελλε νὰ εὕρῃ εἰς αὐτήν;

Ἰσως ἐντρομος ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων, ἄς ὦφειλεν εἰς τὴν τύχην, ἔμελλε νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τῆς Σάρρας, ὅπως πλάσωσι μέσον τι δι' οὗ νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἀναβολή, τοῦλάχιστον, ὁ γάμος.

Ἰσως, παραφερομένη ὑπὸ τοῦ μίσους κατ' ἐκείνης, ἥτις εἶχε λάβῃ τὸν ἄνδρα, ὃν ἠγάπα, θ' ἀπεποιεῖτο νὰ θραύσῃ τὴν ἐνώπιον τοῦ κόμητος συμβληθεῖσαν ὑποχρέωσιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑΣ

ὡς κάλλιστον καὶ εὐθηνώτατον ἀπ' ὅλα τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα συνιστῶμεν τὸ ἐξαιρετικῶς καλλιτεχνικὸν καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του, διὰ τὴν ποικιλίαν, τὴν χάριν καὶ πρωτυπίαν του, τὸ ποιητικὸν δῶρον τοῦ κ. Ι. Τσακσιάνου. Τόμος κομψός, καλλιτυπέστατος, ζηλευτός, ἐκ 312 μωσχοβολισμένων σελίδων, μετὰ πλουσιωτάτου ἐξωφύλλου, δυνάμενος νὰ φέρῃ τέρψιν καὶ στολισμὸν ὅπου καὶ ἂν εὔρεθῇ, ἀποκτᾶται ἀντὶ **δρ. 1.50**, καὶ χρυσόδετος ἀντὶ **δρ. 2**, προστιθεμένων διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις λεπτ. 25 διὰ ταχυδρομικά. Ἐν αὐτῷ μεταξὺ τῶν 145 εὐτραπέλων καὶ σοβαρῶν ἀσμάτων του, εἰς τὰ πολυχαριτωμένα τραγουδάκια τῆς κιθάρας ἀπαντᾷ κανεὶς καὶ τὰ δημοτικώτατα ἤδη καταστάντα:

- Ἄχ, πῶς ἔμπορεῖς κι' ἀλλάζεις τὴν καρδιά σου»,
- Γιατί ποῦθαι καὶ κλαίω νὰ μάθῃς μ' ἐρωτᾷς»,
- Ἄχ, γιατί νὰ σ' ἀγαπήσω»,
- Θυμῆσου, ἀσπλαχνη, τὸν ἔρωτά μας»,
- Ριχῶ ἐπάνω σου ἓνα βλέμμα 'ποῦ ἡ ψυχὴ μου [ἐπιθυμῆ],
- Τῆς γῆς τὰ πλάσματα ἀποσταμένα, στοῦ ὕπνου [γέρνουνε τὴν ἀγκαλιά],
- Μία μόνον ποῦθαι καὶ λατρεύω 'ποῦ τὸν κόσμον στο- [λίξει ἡ μορφή της],
- Εἰς τὸ γιαλὸ ἐκαθόμουνα προχθὲς τὸ μεσημέρι»,
- Τῆς ταλαίπωρης ψυχῆς μου τραγουδᾷ τὸ μυστικόν»,
- Ἄχ, καὶ γιατί νὰ μὴ μπορῶ, ἀφρόπλαστε σο- [γῆ μαι,

καὶ τόσα ἄλλα, μετὰ ὅποια, βοσκοπούλαις καὶ μωδιστρούλαις, ἢ δεσποινίς τοῦ σαλονιοῦ καὶ ὁ νυχτροτραγουδιστῆς τῆς κιθάρας, χρόνια τὸρα γλυκονανουρίζουν τῆς καρδύλας τους τὰ πάθη. Δι' αὐτὸ ἀπ' ὅλα τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα συνιστῶμεν τὰ ποιήματα τοῦ κ. Τσακσιάνου

ΔΙ' ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΑΣ!

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ
ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «ΚΟΡΙΝΘΗΣ»

Ὁδὸς Πραξατείου ἀρ 10.